

Bajtársi Levél

A MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG KÖZPONTI
TÁJÉKOZTATÓJA

ALAPITOTTA: VITÉZ KARSAY JENŐ ALEZREDES

1965. MÁRCIUS—ÁPRILIS. — XVIII. ÉVFOLYAM, 3—4. SZÁM
TORONTO, ONT., CANADA.



A BAJTÁRSI LEVÉL ÉS KÖZPONT CIME:
„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

FROM: „MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

PRINTED MATTER

1965. HUSVÉT

A húsvéti föltámadás ünnepe alkalomával minden egyes Bajtársamnak és kedves Honfitársamnak, boldog ünnepeket, míg a magyar föltámadásban való hithez, rendíthetetlen szilárdságot kívánok, illetve kérek.

Pirkadni kezd. — De mi magyarok, még mindig a keresztfa sötét árnyékában járunk. — Minket azonban nem hagy el az erőnk, és nem lesz úrrá rajtunk a reménytelenség! — Ha reményeinket föladjuk, az a halál dermedtségét s a vég kezdetét jelentené. —

Ezért az első keresztfa tanítása vésődjék a magyar lelkekbe és mi görcsösen ragaszkodjunk hozzá, mivel ez az egyetlen reménységünk! Ha ezt elvesztenék, akkor elvesztenék mindent, amiért érdemes élni, dolgozni és szenvedni! — Ha elfáradtunk, annak árnyékában pihenjünk meg. — Utána újult erővel és reménységgel folytassuk tovább a harcot, a szenvedő magyar Hazánkért!

Ne legyünk tétlenek! — A mindennapi kenyérért való harcban is serényen munkáljuk Hazánk felszabadítását. —

Senki se feledje el, — mégha régi-amerikás, kanadás is —, hogy egy magyarnak sincs joga ahhoz, hogy elfelejtse az Édesanyját! — Ha pedig új-amerikás, vagy kanadás a magyar, annak pedig kötelessége, hogy serény munkájá-

val adjon példát azoknak, akik talán már reményüket veszítették, akik az emmerek nagy tömegében szürkévé váltak, elvesztették magyarságuk öntudatát. —

Bajtársam! — Honfitársam! — Ne feledd el, hogy a magyar testvéred tétlensége, közönyössége, nem ad jogot Neked arra, hogy hasonló legyél, inkább azt a tudatot, hogy a magyar kereszted nehezebb lett, mert most helyette is Neked kell hordoznod azt! —

Mindezekért ne várj köszönetet. — Ne vedd szívedre a gúnyt, ne erjessze el erős hiteted az ellenség ismételt támadása. — Tarts ki! — Ha így hordod magyar kereszteted, akkor lesz magyar föltámadás! —

Kovács György II. főtörm.



Húsvéti elmélkedés...

Összeomlásunk, legnagyobb nemzeti katasztrófánk 20 éves évfordulóján kezembe vettem öreg háborus imakönyvet. A címe: — „Fegyverben” —, a Protestáns Táborig Püspökség kiadása, nyomták Budapesten 1943-ban... Forogatom a sárgult lapokat és a következőket olvasom: — „Ez a könyvecske reád megindultan és boldog büszkeséggel gondoló, téged a hit és vér közösségéhez testvérként szerető, fegyvered győzelméért a viszontlátás reménységével imádkozó lelkek üzenete hozzád... a békességért hadba indultál... életrehalálra harcolni kész vagy... Minő fel-emelő érzés, mily boldogság és dicsőség a hitetlenséggel szemben a hit győzelméért, a Sátán ellenében Isten ügye mellett szállni síkra, viaskodni és győzni, vagy meghalni!

... Magyar ember mindenkor szembe néz és szembe szállani kész a veszedelemmel... A katona becsülete a zászló, ha azt cserbenhagyja, oda a becsülete. Aki esküjéhez hűtlen lesz, annak büntetése becstelen halál... Fegyverbe állított az államhatalom! A katonáskodás Istentől nyert hivatás... Ne a gyilkolás, hanem csupán az ellenség harc-képtelenné tétele, tehát a gonosz akarat megtörése legyen a keresztény katona számára a harc célja... A nemzet hadsereg nélküli erőtlenség, fegyelmetlen tö-

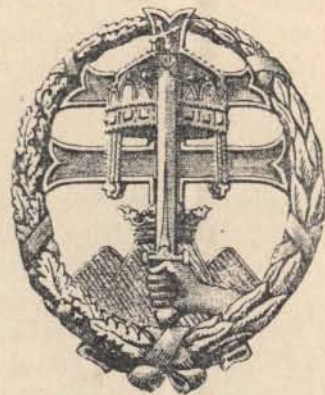
meg, kiszolgáltatva más népek préda éhségének... Légy hív mindhalálig!... Atyám add, hogy eskümről soha meg ne feledkezzem!... Áldalak Uram, hogy hős magyarok, nagy elődök nyomdokai-ban léphettem... Eskümet tedd irányító gondolatommá... Küldetésed hű szolgálatától függ nemzetünk jövője. Ez a küldetés érdeked. Sorsod, családod, néped, egyházad védelmére indulsz... Életem áldozatul ajánlom fel... kérlek Uram, hozz vissza győztesen ebből a küldetésből... Kezedben fegyver, imádságod szintén hatalmas fegyver... Isten mellett mindig biztonságban vagy... E szolgálat teljesítése közben véded országunk templomait, szeretteid lelki békéjét, gyermekeid jövőjét... Véded az evangéliumot... Családod Rád tekint ebben a világot rázó nagy viharban... Itt minden parancsnak engedelmességed kell... A magyar évszázadokon fegyverben állott. Örködött nemcsak hazája biztonsága, hanem más népek békés álma felett is... A kapott parancsot a legnagyobb hűséggel hajtsd végre...

Tovább is folytathatnám, de meghatódott szívvel fedezem fel régi imakönyvem lapjai közt a 20 és fél évvel ezelőtt a Vereckei szorosban szedett és ma is ép kárpáti havasi gyopárt... Vele megjelenik Forgó hdgy, Sarudy zls, Csillik szakv. és a sok névtelen Próbacsendőr

mosolygó friss képe... Valahogy úgy érzem Bajtárs, nincs vége még. Csak fegyverszünet van, a béke még messzi innen... A kárpáti virág ép, mintha csak tegnap téptem volna... Ez Forgó hadnagyék üzenete...

Bajtárs, üzenem Neked Húsvétra a hívők hitével: bízzál, higgy, küzdj a változott fegyverekkel és lesz még magyar feltámadás!

A MKCSBK Vezetőség elnöke



A nagyilondai őrs 5 fős járőre ejtőernyős elhárító gyakorlaton 1942 tavaszán, háttérben a Szamos.

HUSZ ÉVE MULT...

1945. március közepén beköszöntött a tavasz a Dunántúl véres harcterein ... A ragyogó napsugár és az enyhe tavaszi idő új erőt hozott mindnyájunkba. Vártuk a nagy tavaszi ellentámadás indulását s vele reméltük hazánk területének felszabadulását és a végső győzelmet. Mert nem katona az, ki hinni nem tud és aki nem bízik a felső vezetésben ... Ilyen körülmények közt kaptam március 15-én a következő parancsot: — „Százados úr készüljön fel, hozza rendbe százada fegyvereit és felszerelését. Embereit készítse elő, mert nagy események következnek. Báró Weichs német vezérezredes balkáni hadserege visszavonulóban észak felé, átlépte a Szávát és napok kérdése, hogy visszafoglalja Pécsét. Százados úr százada lesz az első csendőrerő, mely bevonul Pécsre és megteremti a közbiztonságot. A szabadságot és eltávozásokat szüntesse be és készenlétben várja a további parancsot!” ...

Körletünkben kitört az újjongás, mikor kiadtam a rendelkezést a készülődésre! Órák múlva ragyogtak fegyvereink, a már csak szakaszerőből álló század várta az indulási parancsot ... És vártunk, vártunk, de az indulási parancs késett ... 1 hét múlva rossz hírek érkeztek a Vértes frontról: a szovjet minden frontszakaszon erősen támad s a kivért német—magyar védőcsapatoknak nincs tartalékuk ... Amit sohasem hitünk, sajnos bekövetkezett ... Az ellenség áttörte a frontokat s honvédségünk kétségbeesett küzdelmei és áldozatai el-

lenére erősen tért nyert Nyugat felé ... Székesfehérvárnál, a Balatonnál és Marcalinál csendőrerők harcoltak s náluk is bekövetkezett a szomorú vég: az állásokat fel kellett adni és megérkezett a visszavonulási rendelet Németországba ... Századunk állásba ment a Rába vonalban és szomorúan néztük a visszavonuló fáradt, rongyos és véres, erőtlenséget tükröző csapatainkat ...

Báró Weichs vezérezredes csapatai sohasem foglalták vissza Pécsét, ellenben, megsemmisültek a szovjet hadsereggel és Tito bandáival való harcban ...

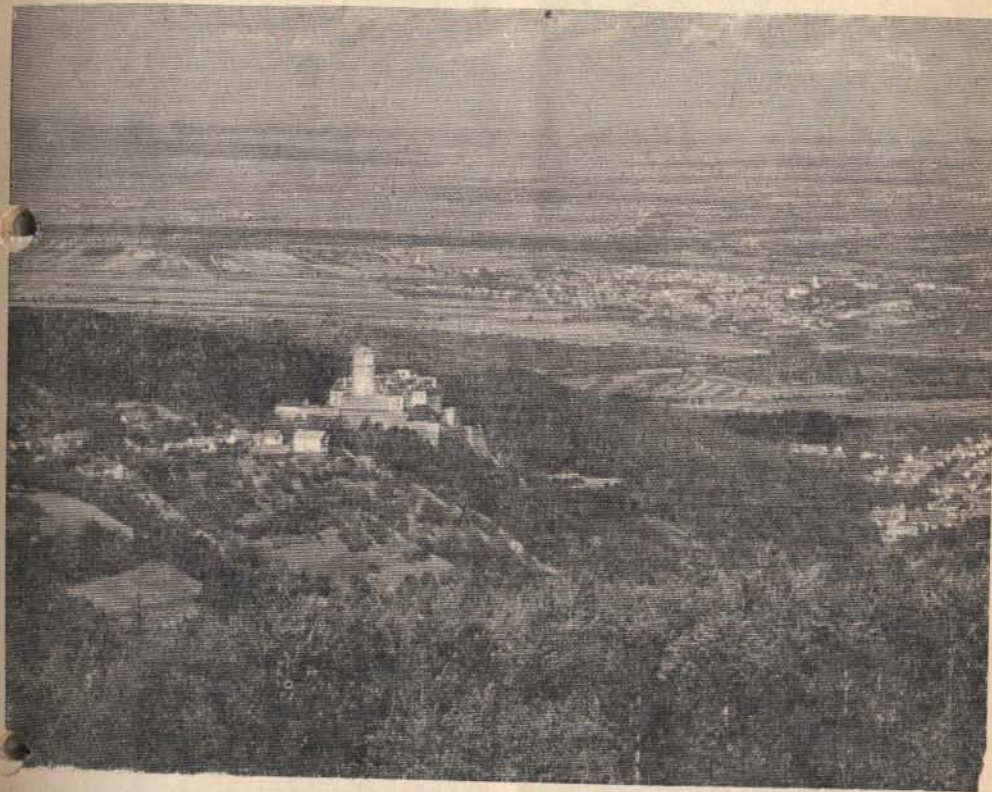
24 órával később mi is megkaptuk a kiürítési parancsot. Március utolsó napján embereimmel átléptük Hazánk nyugati határát az Irottkő erdős rengetegében ... Leírni nem lehet, amit éreztünk! Vészben edzett kemény embereim sírtak s tehetetlenül markolták fegyvereiket ... 2 nap múlva már fent jártunk az Alpesek nyúlványain s visszaneztünk Kelet felé...

Ragyogó napos, tiszta idő volt ... Messzire láttunk Magyarországot földre, a kis fehér falvak ottmaradtak árván ... Vagy száz falut láttunk s mind egyik fölött füsttenger, égtek a magyar falvak, a tiszta időben száz és száz füstcsóva húzott az ég felé ... Igen, működtek a „felszabadító” szovjet csapatok s felszabadító tevékenységük kiélte magát a fosztogatásban, a kiszolgáltatott lakosság megfélemlítésében, asszonyaink és leányaink meggyalázásában, báró Apor Vilmos győri püspök agyonlövésében ...

Húsvét volt, keserű húsvét ... Igyekeztünk Nyugat felé, ha már minden elveszett, elérjük az angol—amerikai csapatokat s ott essünk fogságba. Mert ők

emberségesek, nem úgy, mint a vad „felszabadító” tömeg fegyelmezetlen kötelei ...

— Y — Y —



A magyar síkság az Alpesek nyúlványairól.

CSENDŐRNAP SZIBÉRIÁBAN

A farkasok üvöltése lassan lecsendesett s a zuzmarás erdőben kezdett derengeni. A nap vörös lángpallosként jött fel a fák koronái fölé s áttört a háromszoros szögesdrót kerítésen, hogy ráragyogjon a hó alatt meglapuló barakjainkra.

Éppen olyan reggelnek mutatkozott ez is, mint a többi idegsorvasztó hideg nap. —

Mégis, egy pár hadifogolyban valami belső erő mást mutatott. — Február 14-e volt a mai napon: Csendőrnapi.

A szűkös fogoly-reggeli után, — mely már hónapok óta csak dohos korpalevesből állot, — vásott egyenruháinkat magunkra öltve, álltunk a szánokkal a hadifogolytábor kapujához. — Hat hadifogoly volt egy-egy szánba fogva, amelynek húzóigája nem volt más, mint villanydrót. Ezen már nem is csodálkoztunk, — hiszen a drótok, a szöges drótok országában éltünk éppen elég jó ideje.

Kevés várakozás után a kutyaugatás-szerű orosz vezényszavakra kinyílt a tábor kapuja s a subás, szőrscizmás fegyveres őrség körülfogva bennünket, elindult a szán karaván.

Csizmáink alatt csikorgott a hó s a szél a sarki hideget csontjainkig fújta. Bajszainkra, szakállainkra hamarosan hatalmas jégcsapok fagytak s halántékainkon a haj összecsavarodott a kifújó párától.

Az első szánnak és embereinek volt a legnehezebb dolga, mert az utat kellett törni a magas süppedő hóban. Igy fel-

váltva lettünk vezérszánhúzók.

A látvány lenyűgöző volt. Zuzmarás fák, hatalmas mennyiségű szűzi hó, mely a kisebb fenyőket földig húzta súlyával s a körülöttük uralkodó nagy csend azt éreztette velünk, hogy templomban vagyunk. — Igen, mi abban voltunk, az Uristen hatalmas templomában és ünnepeztünk.

Az én szánomban a húzók között három voltunk csendőrök. Két budai hős védő és jómagam. — Mi hárman jól tudtuk, hogy számunkra ünnepnap van, még akkor is, ha hámba fogva húzzuk az igát, mint valami rabszolgák — a Huszadik Század nagy dicsőségére. — Ma egy Testületnek, egy dicső és nemes múlttal rendelkező alakulatnak a születésnapját ünnepezzük titokban. Ma Csendőrnapi van!

... Lassan az erdei vágásokhoz értünk, ahol a nagy fatörzseket a szánokhoz kellett vállon kihordanunk. Sokszor bizony derékig belenyomott bennünket a hatalmas fatörzs súlya a mély hóba. De ma fel sem vettük. Valami láthatatlan Hatalom megsokszorozta erőnket.

Még ki sem fújtuk magunkat a rakodás után, márosi ordították az orosz konvojok az indulás vezényszavát. — A drótok megfeszültek és az izmok munkába álltak. Megindult a hosszú karaván a tábor felé. — Az örök kaján, ördögi vigyora mellett, durva tréfáikkal fűszerezve folytattuk komor arccal utunkat. —

Belül ünnepeztünk. —

A csizmák alatti hó ropogása állandóan csak azt harsogta, ismételte, visszahangozta: — híven, becsülettel vitézül . . .

... Háromszori fordulás után teljesen besötétedett s így, fáradtan, átfázva, végre barakjainkba térhettünk. A korpaleves elfogyasztása után, mint valaha az őskeresztyének a katakombákban, a dohos, vizes, sötét és hideg baraknak a végébe kezdtünk gyülekezni.

Mint apró szentjánosbogár, az egyik barakban egy olajmécses világított. Az ottal egy fehér kincstári takaróval volt leborítva, melynek piros-fehér-zöld csíkja adta meg az ünnepi díszet, az ünnepi külsőt, itt távol Keleten, az orosz föld mélyében. — Mögötte állott komolyan vitéz táborigyelmeink, az igazi „csatapap”, akinek mellén ott sorakozott a Kardos Lovagkereszt, két kardos Signum, és két Vaskereszt szalagja. —

Ünnepi istentiszteletre hívott össze bennünket Pista papunk.

Szavai, melyek bár hideg párával voltak kísérve, annál melegebben hatottak a hallgatók lelkébe s szívébe. Azt a dicső Testületet méltatta, amelynek tagjait azért kellett tűzzel-vassal pusztítani a vörösöknek, mert abban és annak derék tagjaiban látták az elsőszámú ellenségeiket, hogy ördögi terveiket mielőbb keresztül vigyék Magyarországon.

Együtt hallgattuk izzó haza szeretettől fűtött beszédét, — csendőrök és honvédek. Ma mi magyarok mindnyájan ünnepeztünk csendben, szerényen a szovjetföld sötét pince barakjában, a vastag hótakaró alatt. — Tudtuk, hogy mit jelent ez a nap számunkra. Éreztük, hogy a honvéd és csendőr-eskü kötelez bennünket, bárhová és bármilyen körülmények közé is vessen a sors. Lebegjen előttünk soha el nem felejthető jel-szavunk:

Híven,

Becsülettel,

Vitézül!

... Kint újra feltámadt a komisz sarki szél, mely az orgona-búgást jelképezte s az égen pedig megjelent a sarkifény, mely a dicsfényt adta az Égi Atya jóvoltából a világgá szóródott csendőrök felé, akik már jeltelen sírokban nyugodtak, vagy különböző börtönökben, hadifogoly táborokban sorvadoztak, vagy még othon Magyarországon, mély megaláztatásban tengették életüket s azok felé, akik az Uristen kegyelméből szabad földön, rettegés nélkül gyűlhetnek össze ezen a napon . . .

Igy ünnepeztünk, valahol Szibériában, február 14-én, a Csendőrnapon. —

vitéz b. Tamáska Endre szds

Kedves „Bajtársi Levél”!

15 évi elszakadásunk után megjelentél. Most itt állsz előttem gyönyörű felsőkabátodban. Nem kérdezem, hogy a viszontagságos utaidon merre jártál. Pedig tudom, hogy sokat tudnál mesélni, hogy kik és milyen körülmények között akarták „szellemedet” tönkre zúzni, amit megszületésedtől fogva hordozol magaddal. Azt sem kérdezem, hogy hol vetted a szép zöldszínű külső kabátodat — szépen díszítve —, mert aki azt reád szabta és reád adta, az egy dicséretreméltó csendőr bajtárs volt.

Hátha már külsőleg ilyen csinos vagy, nézzük meg a belső ruházatodat is. Nézelek és vizsgáltaalak, — tetőtől-talpig — s olvasom minden vonásodat, minden szellemiségedet, azt állapítottam meg, hogy a „Cél” maradt, csak a forma változott. Jó Isten bőséges áldását kérem mindazokra, akik neked ezt elősegítették.

Most beszéljessünk egy kicsit, hiszen oly hosszú volt az a 15 évi távollétünk. Bizony azóta megszámlálhatatlan sokat fordult a Világ kereke!

Emlékezetedbe hozom a megszületésedet és a nevedet. Megszülettél 1947. november 20-án, Ausztria, Graz város, Geidofgürtel 49. számú háztelken épült 3x4 méter nagyságú barak szobában. Születésedet az a 7 csendőr bajtárs (élükön v. Karsay Jenő alezds. úr) idézte elő, akik abban az időben ki voltak téve: letartóztatás, hazatoloncolás, oroszoknak való kiadás, otthonlevő hozzátartozók megkínzása, stb. veszélyeinek.

Tehát megszülettél. Igazság az, hogy, aki születik, annak nevet is kell adni. Mit gondolsz, az a 7 főből álló törzs (ne tévedsz össze Árpád apánk 7 törzsével), mit meg nem tett nevedért? Nagyon sokszor összedugtuk fejünket és kérdeztük egymástól — találtál-e már nevet a gyerekeknek? Voltak, akik „Kakastollások, Nemzet őrei, Erős vár” stb. címneveket ajánlották. Nem voltak elfogadhatók. Tehát nem találtunk nevet a gyermeknek.

Nekem szokásom volt, hogy vasárnapokon, mise után, — ha csak pár percre is — meglátogattam Subich Károly prelátus kanonok urat. — Egyik látogatásom alkalmával, majdnem panaszként mondtam el az előttünk álló nagy probléma esetét. Mintha még most is látnám katonás magatartását (mert tábori lelkes is volt) hosszú szemöldökével, szemüveggel, őrnagyi ranggal, feláll az íróasztalától és mondja nekem: „Állj fel fiam te is. Mond meg nekem fiam, kiknek akartok ti levelet küldeni?” Felelet: „Senki másnak, csak a Bajtársaknak! — Erősen a szemembe néz, elfordul és a ruhafogason lógó stolát nyakába akasztja és mondja: „Tartsd ide azt a levelet!” Odatartom. (De gondolataim ezer felé vibráltak, vajon mit akar ezzel a 4 oldalas megírt papírral, ami csak úgymondhatnám, hogy próbafogalmazvány volt.) Latinul elmondja az áldást és a végén magyarul, amit én is megértettem: „Bajtársi Levél” néven járd

be a Világot, és hirdesd a magyar csendőr dicsőséget, Amen. —

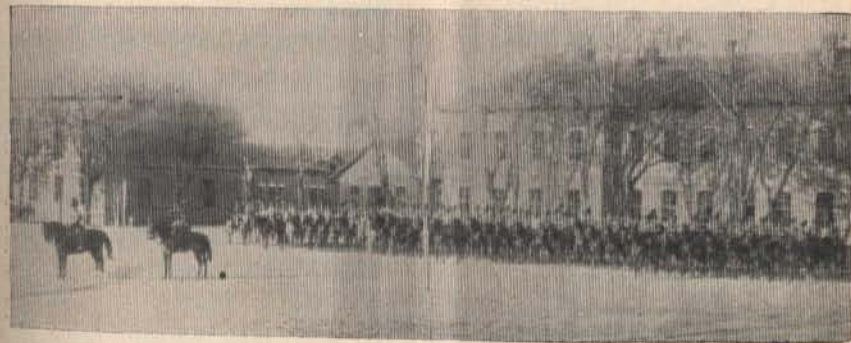
Majdnem futva mentem a baraklakásomba örömben. Azonnal 4 stencilt vettem elő, ütöttem az írógépet, elkészült, majd a sokszorosító gépbe húztam, porgettem a gépet, az is elkészült, összeszedni, kapcsolni, megcímezni, felülbélyegezni, hátizsákkal a postára vinni. Ez volt vasárnap, hétfőn már a helybeli cső. bajtársak is csodálkozva olvasták a

„Bajtársi Levél” címen megjelent újságot.

Eddig leírtam kedves B. L., hogyan születél, ki adta neked a nevet. Tehát névszerint megáldottak. Ezekután pedig azt a mélyreható gondolatot, mit „Vezéricként” tűztem melledre, hordozd „Híven, Becsülettel, Vitézül, Mindhalálig!”

Chicago, USA, 1965. február . . .

Jegenyés Pál, főtörm.



Hajdani dicsőségünk: egy lovas csendőrszázad.

Csak a gyökér kitartson!

(Irta: Alföldy Géza)

Kint a szőlőnkben, emlékszem rája,
deszka kunyhónk előtt állott
öregapám diófája.

Ha vihar támadt, — szőlőkötözéskor
dörgött az ég, csattant a villám,
füstölt az úton a felpaskolt por,
ahogy végigverte a dörgő esőostor,
bebújtunk a kunyhóba. Onnan néztem,
miként robognak a felhők az égen.

Nagyapám a fát leste.
Vajon elbír-e a szélllel?
Recsegett, ropogott öreg teste,
szél a galyakat csomósán tépte,
hullott a zölddió, áldott termése,
mozgott a föld is, ahogy a vihar rázta,
de győzte a vihart öregapám konok,
törzsekopott diófája.

Csak a gyökér kitartson . . .
— még ma is hallom —
motyogott nagyapám —
S nem lesz baj gyerekek!
Dió lehullhat,
új tavasszal terem az ág újat,
ág is nő a letépett helyére,
de ha a gyökér nem bírná tovább,
a diófának, kisunokám vége!
Most is vihar, szeli tépi, rázza,
de állja a vihart Árpád vezér
ezeréves, öreg diófája.

Kárpátoktól az Adriáig nyúlnak a
gyökerek,
tapadnak a földre, hogy termés legyen
az örök magyar szőlőhegyen,
hogy élni tudjon levél, ágak . . .
Adj Uram, elég erőt a harcos diófának!

Lehull ezer dió, millió lesz holnap,
letörhet száz ág, ezer nő helyére,
s ha csupán a csonka törzs marad,
ha új tavasz zsendül, kifakad!

Uram csak Te lássad,
hogy ezen a véres, küzdelmes harcon
a **GYÖKÉR KITARTSON!**

Ilyen gyökerek legyünk mi is Bajtár-
sak, kiket a világégés, de főként a vörös
sátán megtépázott! Idegen földön is bi-
zonyítsuk be, hogy élni akarunk, és mert
gyökereinket ki nem téphetik, élet-
pesek is vagyunk! Az első a mi összefo-
gásunk, melyben erő rejlik, mert gyöke-
re van. Jöjjetek hát segíteni, a gyökert
vastagítani, mélyebbre eresztetni, hogy
még ellenállóbbá váljék. Hisszük, hogy-
ha a gyökér kitart, hazatérünk. —

Graz, 1947. nov. 20.

vitéz Karsay Jenő alezredes

Suhajda Béla csendőr

Egy nemzet közbiztonságát a sokezer kiderített bűncselekmény sorozata je-
lentette. A m. kir. Csendőrség pedig arról volt híres, hogy igen kevés volt a ki-
derítetlen eset . . .!

Azt szokták mondani, hogy: „Az úr
még a pokolban is úr!” — Én ezt ön-
kényesen megváltoztattam és úgy mon-
dom, hogy: a csendőr, mindenütt csend-
marad. —

Ez jutott eszembe, amikor felidéztem
emlékezetemben ezt a kis eseményt a
múltból.

. . . 1945-öt írtunk akkor már és ala-
kulatom ezidőtájt Turócszentmártontól
le a Vág völgyében, egészen Pöstyénig
teljesítette tábori őrsaink nehéz felada-
tát. A tartalék és a vonatrészek pedig
ugyanebben az időben Trencsénpüspöki-
ben volt elszállásolva, vagyis ahogy ak-
kor tótul írták Trencsianskabiskupicé-
ben. Ez a község egy egy hajításra volt
Trencséntől, úgy is mondhatom, hisz
az utolsó házak már majdnem össze is
épültek a két helység között. —

Ugyanebben a faluban volt a pa-
ncsnokságom is, amelyhez csupán egy
szűkebb létszámú törzs tartozott; írnok,
tolmács, fogatosaltiszt és a gazdasági
ügyeket intéző tiszthelyettes. — Őrsim-
mel igen ritkán, csak futár útján tudtam
érintkezni, vagy a gépkocsival rendelke-
ző dr. Bánky László századost küldtem
ki olykor-olykor.

Igy folyt januárban, februárban és
márciusban az életünk. Legénységem
többségét pótcsendőrök és honvédek ad-
ták inkább s így a járőrszolgálatot Püs-

pökiben nem is tudtuk teljesíteni. —
Csendőreim bejártak Trencsénbe, vagy
szolgálati minőségben, vagy pedig sza-
bad idejükben egy kicsit körülnézni. —
Igy jött be egyik alkalommal hozzám
Medve törzsőrmester, miután visszatért
Trencsénből s következőket mondta el
nekem. —

A Főúton haladva, már egy pár alka-
lommal elmentünk Suhajda hentes és
mészáros üzlete előtt. Talán a harmadik
alkalommal behívott bennünket a tulaj-
donos. Odabenn adta tudomásunkra,
hogy ő valamikor a sárospataki őrsön
teljesített szolgálatot, mint csendőr,
majd leszerelve hazajött régi vármegyé-
jébe, Trencsénbe. — Később megnő-
sült s üzletet nyitott. —

Amikor a régi csendőremlékeiről, Sá-
rospatakról, a kies Bodrogpartról emlé-
kezett, mindig csak úgy ragyogtak a sze-
mei. — Büszkén mondta, hogy ő csend-
őr volt s így a magyar csendőrök az ő
házát nem kerülhetik el. — Minden al-
kalommal jó disznóságokkal, — üzleté-
nek javával vendégelte meg az arra el-
haladó csendőröket. —

. . . Majd az egyik alkalommal azt
kérdte tőlem, hogy ki a parancsno-
kom? — Mondtam neki, hogy: Tamás-
ka százados úr. — Erre a névre az öreg
Suhajda Bélának felcsillantak a szeméi
s azt mondta, hogy okvetlen szeretne a

parancsnokunkkal találkozni. Ugyanis neki Sárospatakon volt egy jó ismerőse, a híres nagyerejű jogász, Tamáska Lőrinc. — Többször birkózott is vele. — Majd így folytatta, hogy kérdezzem meg, hogy a parancsnokunk a nevezett személlyel nincs-e rokonságban?

Eddig tartott Medve törzssörmester elbeszélése s jelentette, hogy okvetlenül menjek be meglátogatni Suhajdát, mert már nagyon vár.

. . . Pár nap múlva befogattam és behajtottam Trencsénbe. Nem kellett messzire mennem, mert hamarosan szemem elé került egy hatalmas ház, melynek a homlokzatán ott állott a név: SUHAJDA. — Az üzletbe belépve, a sok vevő feje fölött átnézve, megláttam egy hatalmas termetű embert, fehér köténnel, amint tevékenykedett a nagy bárddal. — Még vagy három fiatalabb segéd a vendégek kiszolgálásával szorgoskodott. — Nem sokat kellett magyarázkodnom. Én az erős emberre néztem s így tekintetünk mindjárt találkozott is. Már tette is le a húsvágóbárdot, két kezét megtörölve a kötényében, azt már oldotta is le magáról és lejött hozzám a kiszolgáló asztal mögül. Katonásan vágta össze sarkait és annyit mondott: Suhajda Béla csendőr, a sárospataki őrsről.

Röviden válaszoltam: a nagyerejű Tamáska Lőrinc unokaöccse vagyok. — Kezetszorítottunk. Szemei csillogtak, ahogy végigmustrált s máris tessékelt be az üzletből a lakásába, — közben az ajtóból visszaszólt a segédeknek s rövid, katonai módon kiadta az utasításait.

Az üzlethelyiségből egy kis szobán keresztül léptünk be az ebédlőbe, ahol a

kályhában erősen duruzsolt a tűz s kellemes meleggel árasztotta el az egész szobát. — Ott fagadott egy őszülő hajú, jószágostekintetű asszony, Suhajdáné.

A köpenyemet még alig tudtam levetni, már is hozta a szekrényből az üveget Suhajda Béla. Nagyszerű szilvapálinka, sligovica volt abban. — A kiöntött ital kristálytisztán csillogott a poharakban s amikor összekoccintottuk, akkor állott meg a tekintetem a szembenlevő falon, ahol egy hatalmas fénykép függött. — A képen egy barna, villásbajuszú mekány magyar csendőr képe tekintett felém. — Suhajda Béla csendőr.

Kellemes hangulatban töltöttük az időt a finomabbnál-finomabb fogásokból álló disznótoros vacsorán. Hagytam, hogy Suhajda beszéljen az ő rövid, de örökké emlékezetes csendőrmúltjáról.

Szemei ragyogtak s lelkileg újra megfiatalodott, mint amilyenek a falon függő régi fényképe mutatta. — Most már újra ott portyázott a Megyer hegyen, szemei előtt megjelentek a Nagyságos Fejedelem vihartól tépett vártornyai, előtte csendesen folydogált a Bodrog s a Vadászürbe ment ellenőrizni a zárórát, ahol a híres pesti pataki jogászok éppen Kacsarival húzatták a legszebb csárdásokat. — Látszott rajta, hogy jó most emlékezni, mert újra fiatal és újra csendőr ebben a pár órában, ahogy ott az asztal mellett ülünk. —

Búcsúzásra is elérkezett az idő, de majdnem hanyattestem, amikor megláttam, hogy Szalai Jani kocsisomnak milyen hatalmas csomagot nyomott a kezébe Suhajdáné és ezt betetőzte Suhajda két üveg szilvóriummal. Hiába volt a mentegetőzésem, el kellett fogadnom.

Mikor kikísért a kocsihoz Suhajda Béla, csak ennyit mondott: tessék máskor is eljönni, a magyar csendőrök előtt az én házam mindenkor nyitva áll.

. . . A deres és a pej hamarosan vágta a havat ügetésében, maga után repítve a kis könnyű hajtókocsit. A szitáló hóban ködösen látszott Csák Máté om-

ladozó sasfészke. Lassan eltűntek Trencsénnek az utolsó házai is a hófüggönyben Suhajda Béla alakjával együtt. — Gondolataimba merülve, félig hangosan csak ennyit mondtam: A csendőr, mindig és mindenütt csendőr marad.

vitéz baranchi Tamáska Endre szds

Egyszázhusz kiderítetlen eset!

120 kiderítetlen eset — Uram Isten — 20 is elég volt ebből ahhoz, hogy az előljárók „rágják” az őrsparancsnok „sonkáját”, de 120, ez már túl sok volt; igaz, nem sok őrs „dicsekedhetett” ilyen tömegű nyilvántartott kiderítetlen esettel. Ennél borzalmasabb csapás nem is érhetett egy őrsöt.

„Az őrsön szemlélő előljárók súlyos „megdöbbenésüknek” adtak kifejezést a szemlejegyzőkönyvben s erélyesen sürgették a közbiztonsági helyzet javítását „minden rendelkezésre álló eszközzel” — nem mulasztván el a szárny szemlejegyzőkönyvében is kifejezésre juttatni a szárny közbiztonsági állapota felett való aggodásukat, ami egy szárnyparancsnoknak sem okozott kellemes érzéseket s néha „következményeket”.

A magam részéről nem szerettem azokat az őrsöket, ahol nem voltak kiderítetlen esetek. Hogy is álltunk ezekkel a „kiderítetlenek”-kel?

Minden bűncselekmény nem derülhetett ki — éppen annak sajátossága folytán. Ha ennek ellenére minden bűncselekmény „kiderült”, azaz nem voltak

kiderítetlen esetek, annak különböző „okai” lehettek:

- a) nem iktatás;
- b) „erőszakos” kiderítés;
- c) „leminősítés” kihágássá, (értékhatár);
- d) feljelentés visszavonása (ahol lehetett);

e) a bűncselekmény meg nem történetének bizonyítása;

f) panasztevő eltanácsolása; stb., stb. aszerint, hogy az őrsparancsnak az előljáróktól „irtózása” vagy „félelme” a kiderítetlen esetektől és milyen kiutat talált a paragrafusok útvesztőjében. Ennek azonban legkevesbé az őrsparancsnokok voltak az okai, hanem a „félelmet okozók”.

Na, de lássuk az eseményeket!

25 évvel ezelőtt az egyik Budapest-környéki szárny parancsnoka voltam. Ez a szárny 21 őrsével, a főváros közelségével, 2 hónapos különleges szolgálattal, valamint a gyakori udvari vadászatokkal nem a könnyű fajsúlyú szárnyak közé tartozott.

Történt az egyik nagyon mozgalmas

Pest-környéki Őrsön —, amikor a hús-ellátás körül az első nehézségek mutatkoztak —, hogy a kiderítetlen esetek száma elérte a 70-et, majd a 100-at s rövid időn belül 120-ra emelkedett. A 2—3 kiderítetlen esettel működő Őrsön a 3 és 120 közötti különbséget, rövid idő alatt elkövetett tyúk-lopások okozták.

Egy-egy éjszaka 2—3 helyről 25—30 baromfi tűnt el bezárt ketrecekből, anélkül, hogy a tettes, vagy tettesek a legcsekélyebb nyomot hagyták volna maguk után. Az Őrs- és szakaszparancsnok minden elkövetett, hogy részben kiderítse az eseteket, másrészt, hogy megszüntesse a továbbiakat. Ehhez igénybevétték a nyomozó alosztály támogatását, a szomszédos rendőrkapitányság segítségét s a kiterjedt „B” hálózatot. Az állandó igazoltatások, letartóztatások és igazán fáradtságot nem ismerő nyomozás teljesen eredménytelen maradt, — sőt, bekövetkezett az a legnagyobb „szégyen”, hogy egy éjjel elvitték az Őrs közigazgatásának 20-egynéhány szép tojóját is.

Ez már sok volt, B. J. alhdgy, kiváló, derék szakaszparancsnok kitelepedett az Őrsre és irányította a nyomozást. A lopások azonban nemhogy kiderültek volna, de tovább folytatódtak és már a 100-hoz közel jártak.

Az Őrs legénységét részint a fáradtság, részint az eredménytelenség borzalmasan lehangolta és majd 10 nap után bevonuló szakaszparancsnoknak is földig lógott az orra, pedig egyébként vidám ember volt.

Itt már többet kell tenni, mint amit az utasítások előírnak számomra —

gondoltam magamban, — és a Térképészeti Intézettől beszereztem a község felvételi térképét (1:10.000) és összedugtuk a fejünket a szakaszparancsnokkal.

A térképen pontosan kigombostúztuk a lopások helyeit. Feltűnt, hogy a 4 évvel ezelőtt elhagyott volt Őrsraktanya közelében egyetlen lopás sem fordult elő; ennek okát nem tudtuk megfejtetni, pedig milyen egyszerű volt.

Más támpontot nem nyertünk és így nem maradt más hátra, mint a nyomozás kérdése alapján feltevéseket állítottunk össze. Ezeket részleteiben megbeszéltük és késő este lett, mire mindent egybevetve, az a meggyőződésünk alakult ki, hogy a tettes, vagy tettesek csak kőbányaiak lehetnek, — ami rendőrségi terület volt.

Ugy határoztunk, hogy egyelőre abahagyunk minden nyomozást, csupán a Kőbánya és Rákoshegy határát fogjuk — amennyire lehet zárt les alatt tartani.

A felvételi térkép szerint —, ha jól emlékszem — ehhez 15 járőrre lett volna szükség, amihez 30 cső. szükséges. Az Őrs létszáma azonban csak 22 fő lévén, az egyéb szolgálatok miatt 8 járőrrel többet nem tudott kiállítani. Ezek a szomszédos rákoscabai (20 fő) és cinkotai (10 fő) Őrsökről kellett a hiányzó 7 járőrt (14 főt) naponta kerékpáron egyenesen a kijelölt leshelyre irányítani. Az Őrshatár lezárásában így naponta a szakasz- és Őrsparancsnokot is beleszámítva 32 fő vett részt (egész szép kis összpontosítás a B. M. engedélye nélkül).

A kiadott írásbeli intézkedés szerint a hézagmentes, tábori-őrszerű lezárás

azonnal kezdetét vette a szakaszparancsnok személyes irányítása alatt.

Nagy érdeklődéssel vártam a fejleményeket az osztályparancsnok úrral egyetemben, akit tájékoztattam a helyzetről és a szakaszpk-nak meghagytam, azonnal telefonáljon, ha valami érdemes történik.

Eltelt 10 nap — semmi esemény, azaz mégis, a lopások megszűntek.

Már-már arra gondoltam, hogy a feltevésekbe hiba csúszott és felesleges ennek a 32 cső-nek nap-nap mellett éjjel egy, két óráig való fásasztása, amikor a 11. napon éjjel 22.45-kor a szakpk. telefonon jelentette a lakásomra, hogy megvan a tettes, egy kőbányai cigány személyében. Nem tagadom, ezen az éjjelen én is jól aludtam és nem álmodtam a szemlejegyzőkönyv megjegyzéseivel.

A továbbiakat az ezen üggyel kapcsolatos kivizsgálás során a helyszínen szerzett megállapítások alapján rögzítem:

A 11. nap este 20 óráig mind a 15 járőr szabályszerűen elfoglalta a lesállását. Szép, meleg szeptemberi este volt, felhős, gyér holdvilággal.

21.30-kor az egyik járőr észlelte, hogy Kőbánya felől egy férfi közeleg, két burkolt tábla közötti gyalog ösvényen. A járőr bevárta a közeledőt kb. 2 m távolságra, amikor a leshelyről kiugorva azt megállásra szólította fel. A polgári egyén ledobta a vállán volt zsákot, a járőr két tagját valósággal szétdobálta és a lezárt körön belül Rákoshegy irányába futott kb. 150 m távolságra. Ott beleütközött egy másik járőrbe, amely már amúgy is figyelte a szomszéd járőrnél történt zajra. Ennek a járőrnek egy hatalmasan megtermett prb.

cső. tagja puskáját letéve ráugrott a rohanóra és azzal a krumpli bokrok között birkózásba kezdett, mindaddig, amíg a helyszínre érkezett 6 másik csendőr annak véget vetve megbilincselte és kijelentette elfogását.

Az elfogott egy 25 év körüli 180—190 cm magas, erős, izmos cigány volt, akinél egy ügynevezett herélő kést találtak.

Az elfogottat az Őrsre kísérték, ahol a szakasz pk. röviden kikérdezte. A cigány beismerte az összes baromfi lopásokat, és előadta, hogy 5 évvel azelőtt kb. egy évig kőművesek mellett dolgozott a község különböző helyein és azt úgy ismerte, mint a tenyerét. Nagy meglepetés volt a számára, hogy az Őrs elköltözött régi helyéről, amit szigorúan kerülgetett és fogalma sem volt arról, hogy az Őrs tyúkjait is ellopta. Előadta, hogy az utóbbi 2 héten át betegen feküdt és ezért nem járt lopni, ami általában igen jól jövedelmezett részére.

Személyleírásának felvétele után tekintettel a késő éjszakai időre az Őrspk. a foglyot a község házára kísértette, ahol azt egy bizalmi egyén jelenlétében egy még jáortársi iskolát nem végzett prb. cső., fogolyőr felügyeletére bízta.

1 óra tájban a fogoly arról panaszkodott, hogy a hátrabilincselte keze megdagadt, nagyon fájlalta, kérte bilincselje előre a prb. cső. A fogoly őrt ezt 2 ízben megtagadta, azonban harmadízben teljesítette a B. egyén segítségével.

3 óra körül a fogoly kikérkezett szükségére; a prb. cső. kikísérte az udvarra, ahol maga is ingert kapott és mikor a fogoly meghallotta, hogy a prb. cső. végzi a dolgát, a néhány lépésre levő nyitott kapun át a község háza udvaráról

kiugrott, kb. 100 m-t futott, majd egy 2 m magas kőfalon átvette magát és eltűnt az éjszakában. A meglepetéséből felocsudott prb. cső. a menekülő után vetette magát, azonban a 2 m-es kőfalon a puskájával együtt átugrani nem tudván, igyekezett azt megkerülni, majd reggel 4 óráig ide-oda szaladgálva a községben a fogoly után csak negyed 5 felé, halálosan kimerülve, jelentette az őrsön a fogoly szökését.

Az olvasók elképzelésére bízom, a szaksz- és őrspk., valamint az őrs többi tagjainak lelkiállapotát, nemkülönben azokat a díszítő jelzőket, amivel a fogolyőr prb. cső-t felruházták.

Hogy ki, mikor, hol és mennyiben követett el hibát a fogoly szökésével kapcsolatban, az olvasók megítélésére bízom, lehet rajta elmélkedni.

Jó csendőr lesz belőled

Testületünkben az őrs legifjabb tagja régebben próbacsendőr volt. Higyjük, hogy ha az Isten is úgy akarja, a jövőben is az fog maradni még megannyi él-ménnyel. Reménységünk volt ő mindig az utánpótlás biztosításában és büszkeségünk is abban, hogy valamikor minden csendőr így kezdte és idővel mégis a nemzet letéteménye, majd hőse és mártirja vált belőle.

Ha a próbacsendőr felszerelt és bevonult az őrsre, az őrsparancsnok parancsnoki szigorral, de amellet atyai jóindulattal tetőtől-talpig átvizsgálta, teendőire kioktatta, majd rendszerint

Még csak annyit, hogy prb. cső-t a fogolyszökés miatt megbüntették és az őrs továbbra is nyilvántartotta a 120 kiderítetlent.

Majd egy év múlva a cigányt a bpesti nyomozó alosztály a kőbányai rendőrséggel karöltve emberölés nyomtérkos gyanúja alapján elfogta és így az őrs is leírhatta a kiderítetlenjeit.

Ugy emlékszem így történt az eset, bár a 25 esztendő az eseményeket kissé elhomályosítja, de ebből a távlatból visszatekintve tisztán érzem, ha nehi is, de nagyon szép és sokszor érdekes, izgalmos volt a mi szolgálatunk.

Anglia, 1965.

K. Lajos alez.

ilyen szavak közepette bízta a jövőre: „Fiam maga még sokra viheti! Lehet magából is parancsnok és akár őrnagy is, csak tanulni és tanulni!”

A kioktatás és jövőre való biztatás tekintetében természetesen voltak kivételek is. Ilyennek gondolom én a mi próbacsendőri kezdésünket, melynek részese is, részben pedig szem- és fültanúja lehettem.

Lajos és én egyforma rendfokozattal, hasonló testalkattal és magassággal rendelkezünk és hozzá még a korunk és keresztnévünk is egyezett. Abban különböztünk csak egymástól külsőleg,

hogy ő szőke volt, én meg barna. Amikor bevonultunk a csengeri őrsre, jelentkezésünket az őrs akkori szigorú parancsnoka, vitéz Páll főtörm. fogadta. Szúrós tekintetű ember volt és az első parancsot már a rögtönzött kihallgatáskor kiadta: „Most pedig menjenek abba a kétágyas szobába, ott szereljenek le, felszerelési tárgyaikat rakják ki az ágyakra és várjanak a további parancsra!”

Lajos és én évekig szolgáltunk a honvédségnél, így a katonás rendet, fegyelmet és a parancs feltétel nélküli elfogadását és teljesítését megszoktuk és magunkkal is hoztuk. Bementünk hát gyorsan a kijelölt szobába és ott a felszerelési tárgyainkat az ágyakra kiraktuk és az ágyak mellé állva vártunk a további parancsra. A percek is óráknak tűntek már, amikor a folyosón közeledő lépteket hallottunk. Lajos meg is jegyezte, hogy „jön!” Jött is, de nem az, akire mi vártunk. Az eredeti őrsparancsnoknál magasabb és barnább csendőr lépett be, aki hasonló rendfokozatot és parancsnoki gombot is viselte. Az ajtó nyitása és zárása után egyenesen hozzánk lépett és anélkül, hogy bemutatkozott volna és jöttének célját is közölte volna, mindkét kezét használva rajtunk, a haj és arcsimogatás enyhébb fegyverét alkalmazta.

Akkoriban mi nem ismertük még a csendőrségi szolgálati utasítás szabályainak azon kitételeit, miszerint: „a csendőr mindenki által megkülönböztetett tiszteletben és megbecsülésben részesül” így hát zavarba estünk. Az előző szigorú parancsot és a mostani nyájas simogatást nem tudtuk egyensúlyba hozni, de hát az ilyenfajta bánásmód, mint kezdőknek

mégis jól jött annak ellenére, hogy a parancsnok csontos és gyűrűs ujjaitól származó simogatások nem bizonyultak bársonyosan lágynak.

Isten tudja — és talán maga a parancsnok méghogy miért, de a szőke barátom tetszett meg jobban. Talán azért, mert az egyforma színek nem mindig vonzanak. Lényeg, hogy ő a szőkét választotta és majd használta is fel médiámának. Az történt ugyanis, hogy Lajos barátomat tovább simogatta, nézegette s amikor már érezte, hogy a cselekvésre megérett, parancsoló hangon rácsapott, mint a héja a csirkére. Így kezdte:

Mondjad fiam, hogy: iku!

Lajos megrettent, de mondta, hogy iku.

Nagy jó, — válaszolta a parancsnok. És mondjad most már csak, hogy: piku!

Lajos ezt is mondta, de közben érdeklődően vizsgálta, hogy ugyan mit is akar ez a parancsnok, vele.

Mondjad most már szépen, hogy: ikuláncos! — folytatta a parancsnok.

Lajos azt is mondta, de rosszat sejtve, remegni is kezdett.

Ez is jó — bízta a parancsnok — és mondjad most már, hogy: pikuláncos!

Lajos engedett a furcsa parancsnak és úgy-ahogy még a „pikuláncos” szót is kimondta.

Ne félj fiacskám — bízta — bátorította a parancsnok — hanem mondjad most már hangosan és egybe, hogy: „ikuláncos a pikuláncos!”

Lajos ennek mondását egyszerűen már megtagadta és olyan gúnyosféle mosolylyal nevetésbe kezdett. Ez hirelen átragadt a parancsnokra is és nyomban sar-

kon is fordult, hogy a szobából kilépjen. Egy pillanatra azonban még megtorpant, visszanezett és mint illetékes bíró így mondta ki az ítéletet: „Szőkécskem, próbácskám, jó csendőr lesz belőled!”

★

Az idő múlásában nem tudhattam, hogy Lajos valóban jó csendőr lett-e. Azt sem, hogy Sándor bátyánk él-e még és olvashatja-e a róla szóló emlékezéseinket. A szomszédos gacsáji őr parancsnoka volt ő akkor, amely pedig rajta kívül arról volt még nevezetes, hogy a magyar-cseh és román trianoni országhatár az őrskörletében futott össze.

Találón rettenes nagysándorként is ismerték őt a körletben, aki Csengerig és

vissza utat portyázva, azt — saját szavaival — tengelyen (lófogat, melyet hivatalosan előfogatnak neveztek) tette meg. Ugyan ő volt az a vállalkozó szellemű bajtárs is, aki „ugratásra”, arra a bizonyos amerikai elővezetésre is jelentkezett, melynek tréfás története egyik bajtárs tollából a lap hasábjain régebben már megjelent.

Ha a csendőrségi élményeinkről tréfákat és csodabogarakat is gyűjtenék, — ajánlom ezt felvételre. Ugy gondolom ugyanis, hogy a jó öreg Sándor bátyánk esetei — még a szakállas isten nyilát is előzve — csak vezetne, bajtársainkban pedig derűs és kedves élményeket idézne.

Bihari Bünlátó

Időzített gyujtogatás

1956. január 23-án 20.30 órakor K. A. osztrák bányamunkás lakóháza padlásán tűz ütött ki. A tüzet a szomszéd idejében észrevette s azt sikerült eloltani anélkül, hogy abból nagyobb kár lett volna. A tűz kitörésekor a ház tulajdonosa a bányában dolgozott, míg a családja a tűz kitörése előtt aludni tért. A bányász munkaideje 22 órakor járt le. A tűzfészek oltásánál egy tűzoltó erős áramütést kapott, amiből arra lehetett következní, hogy a tűz keletkezése a ház villanyvezetékével állhat összefüggésben. Az áram kikapcsolása után tovább folyt az oltás. A tűz keletkezése helyén, egy elégett láda darabjai között, a tűzoltók egy megszenesedett tárgyat találtak, melyre drótok voltak köt-

ve. A tárgyat a tűzoltók félredobták, anélkül, hogy annak valami jelentőséget tulajdonítottak volna. Az illetékes őr az ügyben a nyomozást bevezette. A járőr a tűzfészekben talált, megszenesedett tárgyat megvizsgálta és azt vektorórának ismerte fel, mely dróttal a ház villanyvezetékébe volt bekapcsolva és időzített gyújtásra beállítva. A tüzeset kiderítését ez közelebb hozta. Nyitva állt még a kérdés: ki? és miért? A ház tüzeset ellen biztosítva volt. K. A. nak haragosai nem voltak, s egyéb körülmény se jöhetett számításba. A járőr a háztulajdonost, mint gyanúsítottat kikérdezte, ki beismerte, hogy a házát ő gyújtotta fel, hogy a biztosító intézettől kapott pénzen újjáépíthesse.

K. A. egy vekkerórából az ébresztőberendezést, annak fölhúzóját, a perc- és nagymutatókat, valamint a számlapot kisorsozta. Egy villanyfőzőből kivett spiráldrótot a vekkeróra lábára erősített. Egy másik drótot pedig hátulról az ébresztőberendezés helyén húzott át, úgy, hogy annak vége az elülső oldalon 3 cm-re kiállott. A vekkerórát a padlason egy ládába helyezte. A spiráldróra benzinnel itatott szivacsot meg forgácsot rakott. A drótokat bekapcsolta a villanyvezetékbe. A bányász munkabaindulása előtt az órát felhúzta és úgy állította be,

hogy a mutató 6 óra elteltével a kiálló dróttal érintkezésbe kerüljön, amiáltal áramkör keletkezik. A megtüzesedett spiráldrót a benzinnel itatott szivacsot meggyújtotta. A ládában oxigén hiányában, a tűz kifejlődéséhez több idő kellett, mint azt a háztulajdonos gondolta. Családja a tűz kitörésekor már aludt és őket csak a véletlen mentette meg a tűzhaláltól.

A fenti tüzeset leírását az osztrák csendőrségi lapokból fordította:

B. J.

ODA VÁGYOK ...

A Kárpátok koszorúzta ékes rónaságon,
Szebben dalol a pacsirta, édesebb az álom.
Ragyogóbb a napsugár is a virágos réten,
Még a csillag is fényesebb, fent a magyar égen!

Illatosabb a virága a vén akácfának,
Szelídebb a hívószava: templom harangjának.
Holdvilágos nyári estén, a szellő is lágyabb,
Igazabb a szív szerelme, a bánat halványabb.

A mennyei paradicsom lehet különb nála,
De a Földön legszebb hely a Duna, Tisza tája!
Még a föld is puhább, könnyebb sírhant mély ölében . . .
Ott szeretnék megpihenni; áldott magyar földben.

Bodó Antal

Tanyától az őrsig

(Folytatás)

Ugy igaz Mari-néném — kapcsolódottam be hirtelen a jókedvébe, a két könyvet —, amit a törm. úrtól kaptam — fölmutattam! — Rám nézett, majd lekicsinylő kézlegyintéssel szárazon megjegyezte:

No, azok ölelgetéséből nem sok hájrakódik a maga szívére és — mint csalódott — elköszönt. —

„Az élet színpadján” című könyvet kezdtem olvasni. — Már a bevezető sorai is hatással voltak rám. — Régen elmúlt éjjél, amikor a könyvből felpillantottam. — Tán reggelig is olvastam volna, ha anyámra nem gondolok.

A regény egy szegény árva gyermek életküzdelmét tárta az olvasó elé, aki lankadatlan akarterővel tört fölfelé az iszappból. — Megértettem, hogy a törm. úr, miért ezt a könyvet választotta, illetve adta nekem. —

A harmadik nap újból az őrsre készültem, amikor egy cséza gördült be a tanyánkba. — Veronka, az édesanyja, a huga és a fivére jöttek hozzánk látogatóba. — Anyám szeretettel fogadta őket. — Láttam, hogy lélekben teljesen fölvidult. — E pillanatban én is örültem, de hirtelen az a gondolat, hogy édesanyám régi vágya szárnyra kell, aggód-tam! —

Veronka és az anyja, túlzott nyájas-sággal vettek körül. — Gyermekkoromból szép emlékeket idéztek és dicsérték a farsangi bálon történt föllépésemet. — A sok, szép szavak mögé rejtőzve, addig

merészkedtek, hogy az Ilonkával történt szakításomat gerinccségnek minősítették! — Ezt kiegészítették még azzal, hogy nem is vagyunk egymásnak valók. — Tetejébe pedig a mindig kényes aszszonyból az „Óh város!” szó tört ki. —

Ugy éreztem magam, hogy szétrobbanok! — Idegszálaim a pattanásig feszültek. — Már-már arra gondoltam, hogy elrohanok, amikor édesanyám — a szenvedésemet észrevette — új beszéd-témába kezdett. — Örömmel újságot, hogy az őrsön, új barátok között, esténként kellemesen szórakozok s a múlt mint rossz álom kering fölöttünk. —

Anyám süteménnyel, itallal kínálta őket. — Ezt az alkalmat kihasználtam és bíztattam Bálintot, hogy tekintse meg a gazdaságot. — Csak a vacsora időre térünk vissza. —

Amikor kocsira ültek, szívünkre kötötték, hogy hamarosan várják a látogatásuk viszonzását. — Anyám sietett biztosítani őket, hogy azt, a lehetőségekhez képest örömmel tesszük, de . . . egésztette ki; addig várunk kell, amíg erőnk, egészségünk, a rendes kerékvágásba nem gördül. —

Ha őszinte akarok lenni, meg kell mondanom azt, hogy a távozásuknak jobban örültem, mint az érkezésüknek. — Bántott azonban az, hogy az őrsre tervezett utamról, miattuk lemaradtam.

A látogatást követő napokban gyakorta láttam azt, hogy anyám arcára a bánat nehezedik. — Tudtam, hogy mi

epeszi. — Türelmem fogytán egyik este, elébe álltam és könyörgőn kezdtem:

Édes jó anyám! — Én megértelek, de mond, miért tegyek két embert boldogtalanná? —

Rajongással ölelt magához s gyöngéden emígy szólt: megtiltom, hogy a gondolataim közé betekints! — Tudod nagyon jól, hogy boldog vagyok, miszerint a csapást kezdted kiheverni. — Biztos vagyok abban, hogy életed párját idővel majd megtalálsz. — Nekem tulajdonképp nem az fáj, hogy Veronkát feleségnek elképzelni nem bírod, hanem az, hogy Veronka érted eped és én anya vagyok! — Mindnyájan Isten kezében vagyunk! — Ő intézkedik fölöttünk. — Veronka is megtalálja majd a párját. — Tőled azt kérem csupán, hogy háladj azon az úton, amely az erődöt, egészségedet kezdi helyreállítani! — Meértettél? — Megígéred? —

Szívből fogadom! — s kezét szeretettel az ajkamhoz szorítva, azt megcsókoltam. —

Tehát — nézett rám szigorral — többé egy szót sem a Veronka szerelméről!

A törm. úr vigasztalása és bátorítása valóra vált. — Alig egy hetes gyakorlat után, a gurításoktól nem fáj már a karom. — Egyik szombat délutánján, két erős csapat állt egymással szemben, mivel a csendőrök színe-java — kik a kuglizás mesterei voltak — a laktanyában voltak. — A babák egymásután fröccsenetek széjjel! — én pedig a győztes csapatban voltam. —

Az ellen-csapatban az öpk. volt a legjobb játékos. — A második menetben az első dobással az összes babát ledöntötte! — Csapatom minden egyes tagja

izgult, mert ha még három babát leüt, akkor elvesztettük a játszmát. — Baljós sejtelemmel figyeltük a golyót himbáló karját, amikor a laktanya bejárta felől váratlanul fölharsant a „Vigyázz!” vezényszó. —

Meglepetten néztünk a hang irányába, mikor is láttuk azt, hogy egy érkező tisztnek a napos cső. jelentett. — Utána felénk fordult s emígy szólt: „Tovább!”

Az öpk. jelentkezése után — annak kíséretében — hozzánk jött. — Az ismert polgári személyeket üdvözölte, majd egy-két szóval érdeklődött a hollywoodi felől. — Utána hozzám lépett. — Bemutatkozásunk után, örömét fejezte ki, hogy a társaságban fiatalt is talált s aziránt érdeklődött, hogy én miként kerültem a társaságba? — A törm. úr meghívása folytán, — feleltem, de szándékosan kihagytam a találkozásunk szomorú körülményeit. —

Tekintetével tetőtől-talpig végig mért s azt kérdezte:

Ön iskolát végzett? — Igen! — feleltem. —

És? . . .

Az apám betegsége, illetve elhalálózása közbelépett. —

És a bajtársak között miként érzimagát? —

Ha időm engedi, minden este sietek közejük. —

Örömmel hallom! — felelte megfontoltan s emígy folytatta: örömmel azért, mert az a meggyőződés, hogy a bajtársak között egyszer majd rádöbben arra, hogy a magunkkal való törődésnél, a kincshalmozásnál van szebb, nemessebb, magaszosabb ideál is és ezeknek

a fölismerése után, hamarosan, mint bajtársamat üdvözölhetem! —

Válasz helyett csak mosollyal tudtam válaszolni, mivel szavainak az értelmét nem tudtam hirtelen fölfogni! — De az adandó válaszomat nem is várta be, ahelyett a távozni készülő segédjegyzőhöz sietett és azzal marasztalta, hogy folytathatjuk a játékot, mert mint csak a községen átutazó tekintett be az őrsre s máris távozik. — Valóban, az őpk.-al váltott pár szót és elköszönt. —

Bosszantott, hogy iskolai végzettségem tudatában csak annyira értékelt, hogy a cső. ruhát magamra ölthetem. — Kedvtelenül kezdtem el a játékot is, de a jól guruló golyóim csillapították a bosszúságomat. —

A játék befejezése után a törm. úr — szokása szerint — elkísért a kiskapig. — Elköszönésemkor azt kérdezte, hogy a tiszt elöljárójuk milyen benyomást gyakorolt rám? — Sajnos, nem tudok kedvezően nyilatkozni! — siettem az okot előtte föltárni. — Biztos voltam abban, hogy igazat ad nekem. — De csalódtam, amikor azt felelte:

Mintha a gondolatodba látott volna... De hogyan? — szakadt ki belőlem a megbotránkozás! —

Tekintetét a földre szegezte és fejcsóválgatva emígy kezdte:

No-no Imre! — ne érts félre bennünket. — Ne törj palcát fölöttünk azért, mert a nézeteink eltérők. — Tudom, hogy az iskoláidat az elsők között végezted, de az életiskoláját még nem jártad ki!!! — Annakidején te mondtad, hogy az aranyhegy tetején, a gondtalan élet lehetőség mellett, a lelki sanyarúság adta kezembe a pisztolyt. — Mi, a fiatalág

életét általában ismerjük. — Sokan tapasztalatból tudjuk, hogy egyiket háborgatja a nincs, másikat a kincs, harmadikat a vágy. — Amikor pedig tervezett útjukba szikla mered, kétségbeesve összeesnek! — Parancsnokunk szavai erre céloztak s azt akarták a tudomásodra adni, hogyha esetleg kőszikla emelkedik az utadba, Testületünk szeretettel vár és a nemzet-szolgálatában a bajtársi szeretet a szívedre gyógyír lesz! —

Az elhangzott szavak után kimondhatatlan fájdalom vett rajtam erőt. — Hogy e fájdalomtól mielőbb szabaduljak, hirtelen elköszöntem tőle. —

A fogat már az ajtónk előtt állt, amikor Árpád és Géza motorkerékpáron az udvarunkba bekarikázott. — Rosszat sejtve anyámmal siettünk elébük. — Gyanakvásunkat kiolvasták belőlünk és igyekeztek megnyugtatni, hogy minden a legnagyobb rendben van. — Csupán az édesanyjuk nyugtalan, amiért vasárnap nem voltunk náluk. — Beszélgetésünk folyamán az az ötletem támadt, talán jó lenne, ha együtt mennénk el Veronkákhoz. — Föltételeztem, hogy a két fiú társaságában Veronka érzelme megoszlik közöttünk. — Fölvettem a kérdést, amit mindnyájan helyesltek. — Ezzel a kocsni máris gördült a nyárfás tanyára felé. —

Fogadtatásunk után úgy látszott, hogy a csalóka játékom sikerült. — Árpád szókinccse és Géza merész tetteinek a meséje úgy látszott, hogy Veronkát megnyerték! — Tévedtem. — Mert Veronka, a borospoharak elrendezése után a mellettem levő széket foglalta el. —

Amíg Géza a „nagy tetteinek” elbeszélésével a társaságot ámulatban tartot-

ta, Veronka felém fordult s emígy szólt:

Aggódtam látogatásuk késése miatt ... és úgy nézett rám, mintha a szekrényte-
tején álló Szűz Mária — márványból fa-
ragott — szobra, a földön darabokra tört volna. —

Ugyan, Veronka! . . . Hogy mondhat
ilyet?! — Megkönnyebbült, de kétellyel
így kezdte:

Lehet, hogy tévedek, de régebben,
mintha szívesebbnek láttam volna? —

Az teljesen lehetetlen! — fanyarod-
tam mosolyra és nyomban magyarázkod-
tam folytattam: — Lehetséges, hogy csak
azt a változást veszi észre rajtam, hogy a
jelenben sokkal több a gondom, mint a
múltban volt és a gyermekkorból a férfikor-
borba léptem. —

Ha így van, annak én örülök a leg-
jobban! — Hirtelen úgy éreztem, hogy
vízcsöppek gördülnek végig a hátamon,
arcom pedig savanykásan húzódik mo-
solyra. — Nem mertem színéskedni,
mert azzal anyám bizalmát is meginga-
tom. — Ezért jókedvűen elnevettem ma-
gam s a mellettem lecsüngő kezét óva-
tosan megszorítottam. —

Mindenki azt hitte, hogy a nevetésre
Géza elmés története indított s ezért
sem tűnt föl senkinek sem, amikor Ve-
ronka — a kezének megszorítása közben
— felkacagott. — Mesterkedésemért szé-
gyenérzés fogott el, mert fájt, hogy egy
olyan rajongó szívű leánnyal játszom, aki
soha sem lesz az enyém! — Szerencsém-
re, Veronka ezt nem vette észre s így za-
vartalanul gyönyörködhettem a boldog-
ságtól kipirult arcában. —

Későn értünk haza. — Árpáddal
kemény harcot kellett vívnom, hogy éj-
jelre nálunk maradjanak. — A szobám-

ba tértünk és nyomban kezdetét vette a
közös élményeink fölelevenítése. — Majd
Géza vette át a szót. —

Szendergés közben hallottam is, nem
is Géza meséjét, amikor Árpád várat-
lanul közbevágott. —

Imre! — Arra vagyok kíváncsi, miért
nem tártad föl előttünk azt, hogy Ve-
ronka —, hogy is mondjam — a jelöl-
ted? — Még mielőtt szólhattam volna,
folytatta: Ne próbáld titkolni, mert
úgysem tudod elhitetni velem, hogy kéz-
szorításod velem a székek között csak vé-
letlen! — Vagy gyermekes túlkapás?
— Bár örülök neki, de itt — anyám ti-
lალa ellenére — elárulom azt, hogy
azért várt vasárnap nagyon benneteket,
mert ő akarta — gondolom selyempa-
pírba csomagolva — a tudomásodra
adni, hogy Ilonka már kétszer volt ná-
lunk. — Arra kérte édesanyámat, mi-
előbb eszközölje ki, hogy veled találko-
zon. —

Márcsak a menykő hiányzik — gon-
doltam — és mérgesen rántottam a fe-
jemre a takarót. — Árpád szavai azon-
ban, azon is áthatoltak! —

Nem tudom, hogy mit akar veled oly
fontosat és sürgőset közölni, de ha a
szerelmetek folytatását, akkor azt kell
mondjam, hogy a kislány nonos! —
Tudtodra adom azt is, hogy a színész-
ifjúval ma is úgy kocsikázik, mint előbb!
— Sőt, a rossznyelvek szerint szindara-
bot tanul. —

Hogy mielőbb befejeződjék számom-
ra a kellemetlen téma, horkolni kezd-
tem. — Amikor Árpád ezt meghallotta,
méltatlankodva dunnyogta: no Imre,
te is bolondul szerelmes lehetsz —

Reggel — a városba történt indulá-

sunk alkalmával — Árpád figyelmeztetett, hogy senkinek ne áruljam el —, ha esetleg majd az édesanyja az Ilonka óhaját kezdi fejtegetni — tegyek úgy, mintha ezt először hallanám. — Megígértem! —

Minden pillanatban vártam a nagy-néném közeledését. — Még az alkalmat is megadtam rá, de nem élt vele. —

Amikor a templomból hazafelé tartottunk, eszembejutott az édesanyámmal folytatott bizalmas beszélgetése. — Tehát nem is nekem, hanem az édesanyámnak mondja el. — Ebből arra következtettem, hogy az anyám szívéen keresztül akar az érzelmei felé hajlítani. — Tudtam azt, hogy nagyon szeretné, ha Ilonkával a szerelemszálat újból összekötném. — A történetek után, csakis az édesanyámtól vártam az ügy megpendítését. —

A várocból ki sem értünk, amikor édesanyám a kezemben tartott gyeplőt egy csendes „hó-ó-ó”-val meghúzta. — A lovak lelassultak. — Kérdő tekintetemet könnyed kézlegyintéssel hártotta el és szánakozóan kezdte

Talán a tatár? . . .

Megkönnyebbülten hagyták el ajkát a szavak. — Szeretném, ha az eset tudomására jutása után is megőriznéd tréfás jókedvedet. —

Ah! Nem kell minden a szívünkre venni! . . . — igyekeztem nyugtatni őt. —

Nem-e? — csodálkozott a kijelentésemen s máris kezdtek a szavak töredezeni ajkáról. — Ilonka . . . szegény teremtés! — Már kétszer volt Terézéknél. —

(Befejezés következik)

Nagyon szeretne veled beszélni. — Gondolom, hogy . . . — és leste arcomon a hatást. — Megnyújtottam azt, mintha az értesülés meglepett volna, de nyomban lekicsinylően legyintettem. —

Szent Isten! — rémült föl. — Nem ismerek rád! — Hogy lehet egy szerető, szenvedő gyöngéd női szívet egy kézlegyintéssel elintézni!? —

Csillapítás végett a kezét megfogtam s a szemébe nézve kérdeztem:

Ez mind, amit felőle hallottál? —

Egy kicsit megdöbben és még szemmorúbban mondta: — Sápadt, leve.

— És . . .

Ís, és, mit meg? . . . A színésszel folytatja . . . és színdarabot tanul. —

No látod! — Lehet, hogy az a gyöngéd női szív, két férfit akar hódítani? —

Az nem igaz! — csattan föl anyám.

De, ha a színésszel folytatja? —

Folytatja, mert két szék között nem akar a földre esni! — De a levertsége, a sápadtsága és hogy veled akar beszélni, az azt jelenti, hogy az érzéseit elénk akarja tárni! —

Jó, jó! — De most mit tegyek? — Ionka, vagy Veronka? —

Én igazán nem is tudom — sóhajto

Kaptam az alkalmon. — Én tudom! — Amikor még a keserűség fojtogatott, gyakran azzal vigasztaltál, hogy az idő gyógyít. — Igazad volt! — Azt ajánlom, bízzuk a jövőre! —

Egyelőre . . . — felelte s azzal gyorsabb ütemre nógattam a lovakat. —

B—76

Kanadai kir. csendőr, mint amerikai gengszter

(Fordítás a Kanadai Csendőrségi Lapok"-ból)

1962. február 20-án a British Columbiában fekvő Abbotsford melletti városban lévő katonai tábor raktárába betörték. A leltározás során 4 géppisztoly és 900 hozzávaló töltény hiányzott. A betörők még a kantint is meglátogatták és jónéhány üveg pálinkát és valamennyi készpénzt is magukkal vittek.

A matsquii városi rendőrség a tartományban lévő összes rendőr és csendőrőrsöt kiértesítette az esetről, mivel a történetek súlyosabb közbiztonsági veszélyt jelentettek.

A helyszíni szemle semmi eredményt sem hozott, a betörők ügyeltek és nem hagytak semmi nyomot maguk után. Az eredménytelenség következtében az ügy nyomozásába bekapcsolódott British Columbia összes csendőrőrsé is.

Nemsokára bizalmi egyének útján oly értesüléseket kaptak a csendőrök, hogy a géppisztolyok valahol New Westminster környékén vannak, két ismeretlen személy birtokában. A hírek szerint alvilági elemeknek akarják eladni őket.

Március 9-én cloverdalei csendőrőrsrel összeköttetésbe lépett egy bizalmi egyén. Elmondotta, hogy ő ismer egy embert, ki másik kettő megbízásából vevőt keres a fegyverekre. A bizalmi egyént a csendőrség azzal bízta meg, hogy próbálja megtudni a két eladó kilétét, valamint közölje velük, hogy ő ismer egy amerikai alvilági vevőt, ez a vevő közvetlenül az eladókkal akar tárgyal-

ni közvetítők nélkül, végül csak akkor fizet, ha megvizsgálhatja az „árut”.

Másnap reggel a bizalmi egyén közölte az őrssel, hogy találkozott mindkét eladóval s neveiket is megtudta. Az egyiket Giannasi Jánosnak, a másikat Andrews Raymondnak hívják. Sőt, tudomást szerzett a fegyverek hollétéről is. Még aznap a csendőrök megtalálták a fegyvereket 20 mérföldre északra a surreyi erdőben. Megtalálták a lőszert is hiánytalanul. Nyomban használatképtelenné tették a fegyvereket és gondosan visszahelyezték a rejtékhelyre.

Közben a „B” egyén az „amerikai” gengszter, Giannasi és Andrews között találkozott hozott létre. A csendőr amerikai rendszámotlást tett kocsijára és nagy köteg készpénzt a tárcájába, hogy jó véleményt keltsen az eladók előtt.

Egy langleyi kocsmában volt a találkozó és az „amerikai” a bizalmi egyénnel együtt hajtott oda. A tárgyalások a legkedvezőbb mederben folytak le. 375 dollárt kívántak az áruért, de aztán kevesebbért is odaadták, mert az amerikai arra hivatkozott, hogy neki még a határon is át kell csempészni a fegyvereket.

Az eladók eldicsekedtek, hogy páncélrobbantó fegyvert, robbanó plasztikot és pisztolyokat is tudnak szállítani. Mindnyájan egyetértettek abban, hogy a páncélrobbantó fegyver kiválóan alkalmas páncélsekreények kinyitására is.

Időközben az összpontosított csendőrök körülvették a rejtékhelyet és az utak mentén kelleően rejtve helyezkedtek el. Tették ezt bajtársuk biztonságáért, mert

tudták, hogy az eladók fegyverrel rendelkeznek.

A tárgyalófelek jókedvűen hagyták el a kocsmát és az amerikai autóján elindultak, hogy felszedjék az árut. Egyenes út helyett kitérőkkel közelítették meg az erdőt, nehogy valaki követni tudja őket. Egyszer Andrews minden ok nélkül megállította a kocsit, elvette a kulcsokat az amerikaitól, kinyitotta a csomagtartót és kutatott az ott heverő holmik közt. Bizalmatlanságát az okozta, hogy hangokat vélt hallani az autó csomagtartójából. Giannasi viszont helyette is bocsánatot kért az incidensért.

Ezután nemsokára megérkeztek a rejtékhelyre, ahol az amerikai kívánságára az eladók berakták a fegyvereket és a töltényeket a csomagtartóba.

Oberleutnant Richard Haecker

(Egy derék német tiszt emlékére)

Magam személyesen nem ismertem, csak édesapám elmeséléséből tudom a megható regényes történetet. A hiányzó adatokat pedig én szereztem be.

1944. szeptemberében a magyar hadvezetőség hirtelen kiűritette a három legkeletibb székely vármegyét: Háromszék, Csík és Udvarhely ezer éves történelmi földjét. Minden székelynek kegyetlenül fájt ez az intézkedés, de segíteni nem lehetett, a román árulás következtében előállott váratlan hadihelyzet következménye volt. Dél-Erdély védte-

Ebben a pillanatban előléptek a csendőrök a fák és bokrok sűrűjéből és elfogták Giannasit és Andrewst. Közben a bizalmi egyén megszökött a helyszínről (persze a csendőrök tudtával) a csendőrkutya legnagyobb bosszúságára, mert még egy darabot se haraphatott ki a menekülő nadrágjából.

1962. április 25-én volt a tárgyalás, Giannasi 4 évet, Andrews 2 évet kapott, egy harmadik, ki egy ideig lakásán tartotta a fegyvereket, 18 hónapot.

Az „amerikai” pedig egy fizetési fokozatot ugrott elismerésül.

*Irta: Berkey D. C. tizedes,
fordította B. I.*

len szorosain keresztül pedig egymás után jöttek a szovjet és az áruló, szövetségeseit háttámadó román kötelékek. Máról holnapra megszűnt a vonat- és autóbuszközlekedés az anyaország felé. Nyugdíjas, ráérő idejét édesapám éppen a család ősi földjén töltötte öccsénél. Egy nap arra virradtak, hogy zajos menekülők érkeztek és elmondták, hogy nyomukban van a szovjet páncélos hadsereg. Édesapám hirtelen csomagolt, búcsúzott és kiállott Székelykeresztúr főterére várni a jószerencsét, hátha vala-

melyik jármű felveszi és azon eljut az első működő vastállomásig, ahonnan visszatérhet Budapestre. Fiairól sem sokat tudott, csak annyit, hogy az egyik hegyivadász tüzérosztályával a dél-erdélyi frontra vonult, a másik fia pedig valahol a Keleti-Kárpátokban harcol, csendőr századával . . .

A kisváros végéről morajlás hallatszott és a porfelhőből motorizált katonai alakulat tünt elő. Az oszlop egyenesen a főterre hajtott. A parancsnoki gépkocsi pontosan édesapám előtt fékezett le, a megkönnyebbülten ismerte fel őket: németek! A bársonysapkás fiatal német főhadnagy édesapámhoz szólt és a Budapest felé vezető országút felől érdeklődött. Apám készséggel nyújtott felvilágosítást, egy kicsit németül is tudott, hisz az első világháborúban a székelyudvarhelyi 82-es „Vasszékely” gyalogezred tisztje volt s többszörös sebesüléseiből a K: u. K. hadsereg tábori és hadikórházaiiban épült fel . . .

Édesapám tudomására hozta a német tisztnek, hogy ő is Budapestre készül, de sajnos, már nincs vonatközlekedés és arra a szerencsére vár, hogy valami jármű felveszi. A német főhadnagy máris nyitotta a gépkocsi ajtaját és csomagjaival együtt betessékelte édesapámat. Édesapám boldogan nézett körül és áldotta váratlan jószerencséjét: egy gyönyörű német tüzerűteg kötelékével elindult az ország fővárosa felé . . .

A többnapos úton összebarátkozott a német főhadnaggal, 24 éves, csinos, fiatal és rendkívül barátságos stuttgartvidéki ütegparancsnokkal . . . Mikor édesapám elmesélte élete történetét és azt, hogy fiai is valahol harctéren vannak,

küdenek a bolsevizmus ellen, teljes lett a barátság a 24 éves német és a 63 éves öreg magyar közt. Budapestre már valódi jóbarátokként érkeztek, a német tiszt lakásáig vitte édesapámat, majd elbúcsúztak azzal, hogy a német szabad idejében, ha ilyen lesz, fel fogja keresni.

Egy hét múlva vidáman kopogtatott Haecker főhadnagy édesapám lakása ajtaján. Elmesélte, hogy ütegevel állásba vonult Budaörs vidékén és a Csepel szigetét támadó szovjet csapatokat lövik. A látogatás rövid volt: — „Auf Wiedersehen Laji Bácsi!” —, búcsúzott és rohant vissza ütegéhez.

Haecker főhadnagy minden héten bekopogtatott néhány percre. Ilyenkor mindig vidáman mesélte, hogy Budapest előtt megtorpant a szovjet, csak a telet kell kihúznunk s tavasszal jön az ellenoffenzíva . . . Édesapám volt az egyetlen barátja, akiben bízott s akihez szívesen jött, mint „rég” bajtársához . . .

A hadszíntérré lett fővárosba a visszavonuló ungvári tanzászlóalj kicsiny köteléke is megérkezett . . . Édesapám akkor mesélte el a fentieket Haecker főhadnagról és úgy emlegette, hogy én is őszinte barátsággal és hálával gondoltam a német Kamerádra, ki Budapestet védi ütegevel . . .

A pergő tragikus események egymás után következtek . . . Szörnyű véráldozattal tartotta Budapestet a szövetséges magyar—német haderő . . . Így következett december 23, mikor én kopogtatam be édesapámhoz. Sietve elmeséltem, hogy minden nő 1 hét karácsonyi szabadságot kapott és én is indulok a Dunántúlra elveszett családomat kutatni. Hívtam édesapámat, hogy tartson ve-

lem. Visszautasított azzal, hogy ő nem mozdul sehová ilyen háborus körülmények közt . . . Nem gondoltam volna, hogy akkor láttam szegényt utoljára, amint a Rákóczi út sarkán integetett távolodó Opel Olimpia szolgálati kocsim után . . .

Aztán végetért Budapest ostroma, 52 napos véres, kegyetlen küzdelem után az ellenség kezére jutott a „Hősök Városa”! A hős védőket fogságba vetették, az elfogott német katonákat úgy lötték agyon a „felszabadító” szovjet csapatok, mint a kuttyát s hasonló sors jutott a magyar védősereg zöme számára is . . .

Az idő rohant, hiábavalónak bizonyult minden hősi küzdelem, vérbefuldadt az az összes kísérlet Budapest felszabadítására, a kivérzett német—magyar front feladta március végén összes állásait és visszavonult Németországba.

Hadifogság, éhezés, megalázás, nyomor . . . A rombadöntött Németországot is utolérte a háborúvesztés. A szerencsés magyar csapatok nyugati hadifogságba estek.

Az Otthonnal megszakadt minden kapcsolat, az első levelek, néhány soros kis lapok csak 1945 őszén jutottak el hozzánk . . . Az igen gyér levelek közt 1947. tavaszán édesapám a következőket írta: — „Haecker főhadnagy Új-évkor volt nálam utoljára. Szenvedő, megtört fiatal ember benyomását keltette. Mesélte, hogy Budapestet körülzárták és ütegével a Sashegyen ment állásba. A végsőig harcolnak a magyar fővárosért. Búcsúzáskor ideadta szülei címét és kért, hogy bármi történik, szüleinek adjak hírt utolsó látogatásáról. . .

Kérlek, írd a szüleinek és add hírül fiúk ezen üzenetét.” —

Máris írtam a levelet a Neckar parti kis német városba, ahonnan nemsokára megérkezett a válasz is, fiúk életéért reménykedő német szülők írása . . . : — „Richard fiunktól 1945. január 3-án érkezett az utolsó levél. Irta, hogy a várost körülvette az ellenség és kemény harcok folynak. Még érkeztek repülőgépek is Budapestre. Nem adta fel a reményt, hogy kívülről segítség érkezik.” —

Szomorúan gondoltam a szerencsétlen német tisztre és sorsára, valamint a reménykedő szülők örök optimizmusára.

Érdeklődésemet 1949. Karácsony körül megismételtem, mert a német főhadnagy sorsa édesapámat is érdekelte. A válasz ugyanaz volt a Neckar partjáról: „Sajnos semmi újabb hírünk nincs fiunktól, az utolsó levelet 1945. január 3-án írta a körülzárt Budapestről. De reméljük, hogy egyszer Sztalin is megkönyörül rajtunk öreg német szülőkön és ha zaengedi hadifoglyainkat.” —

Nemsokára ezután kivándoroltam Kanadába. Többször eszembe jutott a budai hős magyar védők mellett Haecker német vaskeresztes főhadnagy is, de nem tudtam velük foglalkozni, egyrészt keserű emlékeket ébresztett bennem, másrészt a mindennapi kenyér megkeresése előbbrevaló volt a letűnt időknél. . .

Most a télen, pontosan 20 évvel Budapest eleste után régi irataim között kutattam és kezembe került a Haecker család utolsó levele. Azonnal Édesapámra gondoltam, aki azóta szintén elköltözött az örök hazába. 16 év hosszú idő, de leültem az írógéphez és levelet írtam

újából a Neckar partjára Haecker főhadnagy szüleinek, kifejezve azon óhajomat, hogy jó hírt szeretnék hallani, fiúk a német hadifoglyokkal hazatért és a Haecker család boldogan él.

Egy hét múlva jött a szomorú válasz, öreg, 70 éven felüli megtört német szülőktől: — „Fiunktól nem kaptunk több levelet 1945. január 3 óta. 1951. március 19-i keltezéssel kaptunk egy rövid hírt Budáról a II. kerületi Felső Zöldmáli útról. Egy kedves magyar hölgy árta értesített bennünket, hogy Richard fiunk 1945. január 27-én súlyosan megsebesült, haslövést kapott és az ő házukban helyezték el átmeneti időre. A túlsúlyolt lakásban hely nem lévén, a mosókonyhában feküdt a fiunk és ez a magyar hölgy és édesapja ápolták. Nemsokára német egészségügyi katonák fiunkat ismeretlen helyre szállították, de ezt már nem sikerült magyar ismerőseinknek felderíteni, hogy hová.” —

A levél mindent megmagyarázott. Richard Haecker főhadnagy a haslövést

nem élte túl. Mi ismerjük a sebesülésnek ezt a fajtáját, haslövésből nincs felépülés . . . De még ha valami csoda folytán a gyógyulás útjára is jutott, életét kioltották a „felszabadító” szovjet marta-lócok . . . Mert a háború után jöttek a hírek, a német védőknek nem volt kegyelem . . .

Emlékeinkben megmaradt a kedves, barátságos, segítőkész német főhadnagy, ki 24 éves korában hősi halált halt Budán Magyarország védelmében.

Ma, amikor még mindig a „halott oroszán bátor rúgdosása” folyik, emlékezzünk kegyelettel a sokszázezer német katonára, kik Magyarországon áldozták fel életüket a bolsevizmussal szemben való kegyetlen harcban. Richard Haecker főhadnagy úr nem volt náci, egy fiatal hajtása a német Wehrmacht hadigépezetének, szívében humanista érzésekkel, amit gyermekkorában szedett fel a Neckar partján . . .

Kövendy Károly

Öreg Bajtársaink tiszteletére . . .

(Akik ma 80 éven felüliek)

E cikket 1913. májusban, 52 évvel ezelőtt írta a korabeli újságíró, mely a magyar csendőrök nemzetközi szerepléséről szól.

A balkáni háborúk után nemzetközi erők segítségével alakult önálló állammá Albánia. 1913-ban Montenegro ellenkezésével szemben biztosították az új kisbányás állam létét. És amikor Nikita, Mon-

tenegro hegyi főnöke zavart akart keltetni, Szkutari-ba, az Aldria partján lévő városba a nemzetközi rendőrség központi csoportjaként 150 (százötven) magyar csendőrt vezényeltek az új állam védelmére.

Ma, amikor Albániáról annyit beszélnek a kommunisták, elfeledik megemlíteni, hogy Albánia megalakulásának, a rend védelmezői és a montenegrói ge-

riállak elriasztói — sikeresen — magyar csendőrök voltak. Mondhatná valaki, hogy kicsiny és jelentéktelen epizód a történelemben. De egy kis nép védelme volt a támadóval szemben és magyar emberek teljesítménye.

De beszéljen maga az 52 éves újságcikk:

— „Szkutariba levisznek 150 csendőrt a szegedi kerületből. A kakastoll lemegey Szkutariba, kékes ragyogása ott rémitgeti majd a turbulens montenegróiakat Európa nevében. Európa soha okosabbat nem tehetett!

Nem hiszem, hogy másutt a világon okosabb, intelligensebb és komolyabb embereket tudna mozgósítani Justicia. Egész külön és érdekes kaszt. Marcona testűek és nagyszerű pszichológusok. Egy közülük felér száz detektívvel. Szüksza-

vú, csöndes, komoly emberek. Az Alföld tudná megmondani, ahol a délibábos égbe belelibeg a kakastolluk és a tanyák országa, hol a rendet tartják. S a hegyek világa tudná megmondani lenn Brassó körül, ahol fantasztikus harcokat vívnak oláh banditákkal s ezer halálveszedelem között viszik az igazságot.

Lenn Szkutariban a nemzetközi rendőrségnek a virágai lesznek. Majd ők rendet tartanak abban a furcsa kis táncsteremben. A Monarchia egész bátran külpolitikai sikernek veheti azt, hogy lőtolt előőrsei magyar csendőrök. Nikita packázhatott Európával, de próbáljon packázni a magyar csendőrrel!”

(Katolikus Magyarok Vasárnapja, Youngstown, Ohio, USA., 1965. jan. 17-i számából.)

Testületünk történelméből

A sokat gyalázott és sárbatiport Testületünk rehabilitációja szempontjából fontos összegyűjteni mindazokat az adatokat, melyek a Csendőrség történetének megírásánál fontosak lehetnek. Ezért felkérjük bajtársainkat, hogy akik most vagy a jövőben ebben a rovatban felvett problémákkal kapcsolatban (akár személyes élmény, hivatalos okmány, újságcikk, könyv, fénykép, stb.) felvilágosítással tudnak szolgálni, az erre vonatkozó észleleteiket, megjegyzéseiket vagy tanácsaikat részletesen leírva a szerkesztőség címére elküldeni szíveskedjenek. Kérdéseink:

1. Mi volt a Csendőrség szerepe az 1919-es októberi forradalomban? Erről Juhász Nagy Sándor: Az októberi forradalom c. könyvében csak azt írja: „Csatlakozik a Nemzeti Tanácshoz a csendőrség is, legfőbb tisztjei vezetése alatt.” Milyen viszony volt a Károlyi kormány és a csendőrség között?

2. Az 1920. március 21-én kikiáltott Kun Béla-féle proletárdiktatúrában mi történt a Csendőrséggel? — Működött-e továbbra is a csendőrség, s ha igen, hogyan? Amennyiben megszüntették, ki vette át tőle a közbiztonsági szolgálat ellátását? Nevét megváltoztatták?

3. Tisza István miniszterelnököt 1919. októberben a Hermina ut 35. szám alatti bérelt villájában 8 csendőr őrizte. Október 21-én 10 fegyveres katona a csendőröket lefegyverezte, s utána a katonák a miniszterelnököt meggyilkolták. Kik voltak ezek a csendőrök? Honnan lettek kivezényelve? Tisztázódott-e a tényállás? Mi lett a csendőrökkel?

4. A proletárdiktatúra alatt a Leninfiúk Püspökladányban 30 csendőrt fogtak el, akik közül 10-et agyonlőttek. Micskémén az egyik szérüskertben lőttek agyon egy csendőrt. Kik voltak ezek a csendőrök? Hogyan és miért végezték ki őket?

5. Albánia 1913-ban önálló állammá való alakulása után a montenegrói gerillák állandóan riasztgatták az albán lakosságot. Ezért 1913. májusában 150 magyar csendőrt vittek le Albániába a közbiztonsági helyreállítására. Honnan

vezényelték ezeket a csendőröket? Kik voltak a parancsnokok? Mennyi ideig voltak Albániában? Mikor és hol kerültek összeütközésbe a gerillákkal? Volt-e veszteségük? stb.

6. A II. Világháború végén Magyarországról elszállított aranyat és értékeket csendőrök őrizték. Németország amerikai vagy angol zónájában is csendőrök adták az őrséget és ők is kísérték azt vissza Budapestre, hol az illetékes hatóságoknak átadták. A nyugati hatalmak részéről, hol, kik, mikor és milyen szolgálatra használták fel a Magyarországról visszavonult csendőrséget?

BAJTÁRS az idő sürget! Kérünk ülj le és írd meg választatot a fenti kérdésekre!

Bővebb felvilágosítást kérünk a kanadai királyi Csendőrség magyarországi látogatásáról! (1930—33.) Az adatok történelemlékönyvünkhöz szükségesek!

Bajtársaink írják...

... „A legnagyobb elismeréssel adóztam mind a Szerkesztő Ur, mind munkatársainak ezen nívós lap kiadásáért. Engedje az Isten, hogy a jövőben is ki tudják hozni, mert ha minden bajtárs kezébe kerülne, az egység még nagyobb lenne. Egy ilyen lapra szomjaztak a m. kir. Csendőrség volt tagjai, akik izig-vérig csendőrök voltak s azok maradtak az emigrációban is: Szerény anyagi helyzetemhez mérten mellékelek 3 dollárt a lap fenntartására... N. J. alhdgy, Cleveland.” — USA.

— „A B. L. folyó évi 1—2. számának mellékletét megkaptam, amellyel teljesen egyetértek. Az emigráció huszadik évében végre megtaláljuk tennivalóinkat. Ha 10 évvel ezelőtt így kezdtük volna, ma már a csendőr farmról magyar imák és dalok szállnának az ég felé, mezején traktorok búghatnának, terméke a magyar életet táplálhatná. Ember tervez, Isten végez! Én abban a boldog tudatban ajánlom fel a 25 dollárt, hogy az Nemzetünk javára kamatoztatva lesz... B. J. szakv., Steyermark, Ausztria.” —

— „Végtelenül örülök, hogy a MKCSBK Vezetősége közelebb került, talán még alkalmunk lesz személyes találkozásra is. Én, mint a ‚Cső. Család’ és a ‚MKCSBK’ tagja boldog lennék, ha e kettősség megszűnne és egy erős közösséget mondhatnánk magunkénak. Bízom benne, hogy ez idővel meg is történik. F. J. alhdgy, Milwaukee, USA.”

★

— „Ezévi kettősszám pompás kezdet! Adományomat a new-brunswicki csoporton keresztül küldöm a B. L.-re. A ‚Küldöttség’ költségeire a Vezetőségnek járó feltétlen bizalommal csatoltan küldöm hozzájárulásom, mert első esetben érzem, hogy a melankólikus múltidézés helyett ma praktikus irányba egyesülnek az erők. Magyar csendőr csak egyfajta volt. Dolgozatos, hogy mielőbb csak egyfajta legyen idekint is. Segítek bármiben . . . K. G. fhdgy, C., N. Y., USA.”

★

— „A hónapról hónapra mind jobban kibontakozó kanadai Bajtársi Levél szerkesztéséhez gratulálva mellékelek egy szerény kis közbiztonsági cikket, hiszen alapjában véve a közbiztonsági szolgálat volt a mi főfeladatunk K. L. alez., London, Anglia.”

★

— „A jóságos Isten áldja meg jó szívetek küldeményét. Miskám már 5 éve nagybeteg, szív és tüdő asztmája van . . . lázámaiban ma is mindig a régi bajtársakat emlegeti. Nagyon szomorú esztendőök voltak 1945-től, azóta egy krajcár nyugdíjat nem kaptunk, uram 12-szer folyamodta meg, a múlt sötét pont . . . Nagyon öregek vagyunk, Miskám 86-ik évében van, én a 80-ikban, öregségünk

re kegyelemből élni nehéz. Szerető öreg szívünkől kívánunk erőt és egészséget, az Isten óvjon meg minden bajtól Benneteket. Margit néni és Miska bácsi, Magyarország.” (X. X. ny. főtörm.) . . .

★

— „Köszönettel vettem kézhez kedves karácsonyi és újévi jókívánságukat. Fogadják ezért hálás köszönetemet. Kérem S. M. Bajtársat, tolmácsolja ezt a M. Kir. Csendőr Bajtársi Közösség minden tagjának. Nagyon jól esett olvasnom őszinte ragaszkodásukat drága jó ura emlékéhez. özv. vitéz Temesváry Endréné.” Franciaország.

★

. . . „Nyolc éve lakom Chicagóban. Amikor ide jöttem, az volt az első, hogy felkeressem a csendőr bajtársakat, személyesen beszélhessek velük, mert azelőtt csak a Bajtársi Levélben keresztül ismertem őket. Azt állapítottam meg, hogy valamennyien még ma is csendőrök! A csendőr szellem mindegyikben benne él és nincs az a pénz, amiért múltjukat megtagadnák. A legmelegebb bajtársi szeretetben és egymás iránti megbecsülésben élünk tiszt bajtársainkkal együtt. Ki így, ki úgy, ki szellemi, ki fizikai munkával keresi meg a kenyerét. Egyiknek nagyobb a gondja, mint a másoknak. De amikor havonta egyszer összejövünk találkozóra, bizony ott megvan a bajtársiasság! Van mindig egymásnak mondani valónk. Hogy aztán a csendőr feleségekről szóljak, bizony azok jobban várják a bajtársi találkozót, mint bárki. Ha megtudják a találkozó időpontját, már csörömpölnek a telefonok, már keresik egymást sorban, hogy hát — „Te mit készítesz, Te mit sütsz, Te milyen tor-

tát viszel?”), nehogy egyformát vigyenek valamennyien. Tehát a jó magyar szokásoktól nem lehet eltéríteni a mi csendőr asszonyainkat. Ezek a mi asszonyaink nagyobb csendőrnek érzik magukat, mint a férjeik. Gyönyörűség nézni azt a csendőr családot, amikor havonta egyszer összejövünk. Tehát ilyen a mi csendőr életünk ebben a majdnem öt milliós „kicsinyke” városunkban. J. P. főtörm.”

Örömmel olvassuk a kiváló csendőr 'néptársi élet beszámolóját Chicagóból szívűből gratulálunk csendőr Asszonyainknak! Magatartásukhoz hasonló kanadai welland—port colbornei csoportunk derék Asszonyainál tapasztaltunk s részben torontói csoportunknál.

Hírek, közlemények, szerkesztői üzenetek!

LEGUJABB HIR:

A MKCSBK Központi Vezetősége 1965. március 21-én Torontóban ülést tartott és fontos ügyeket tárgyalt meg. A Vezetőség a Központhoz befutott sok levél tartalmából, valamint Csoportjaink és Bajtársaink áldozatkészségéből azt az öröndetes tényt állapította meg, hogy emigráns bajtársi életünk az egész világon fellendülést mutat . . . A MKCSBK Vezetőség vállalva Bajtársainkkal igyekszik céljait megvalósítani.

★

A MKCSBK Vezetőség elnöke és az elnök titkára 1965. február 21-én látogatást tettek Port Colborne, Ont.-ban, a legdélibb kanadai csoportunknál. A

Isten áldja a csendőr Asszonyokat!

★

— „Örömmel vettem az általatok nagy lelkesedéssel és hozzáértéssel szerkesztett közösségi Tájékoztatót. Az első példányt még a kórházi ágyon vettem kézhez, a többit már itthon felgyógyultan. A B. L.-ek tartalmát nagy figyelemmel és érdeklődéssel tanulmányoztam és örömmel állapítom meg, hogy mind az egyes nívós cikkek, mind az egyéb hírek, közlemények érdeklődésre tartanak számot, mert komoly, jól átgondolt, rendszeres és áldozatkész munkátok eredménye. A kiállítás is tettesztős! Jólesően állapítom meg, hogy a régi csendőr szellem él . . . Z. Á. ezds, Salzburg, Ausztria.”

már hagyományos szívélyes bajtársi fogadtatás után Horváth Béla törm, csop. vezető bajtársunk nagy csendőr kincset helyezett az asztalra: a Csendőrségi Zsebkönyv 1887—1904 évfolyamát, egy „Híven, Becsülettel, Vitézül” című könyv 1905-ös kiadását, 1904-ben nyomott Csendőrségi Könyvtári könyveket (Számtan, A természet titkaiból, Bűnügyi elbeszélések, Sherlock Holmes kalandjai stb.).

Érdeklődésünkre Horváth Béla bajtársunk a könyvekkel kapcsolatban a következő felvilágosítást adta: — „Michigan államban, Grand Rapids és Muskegon városok közti területen egy szép magyar farmon elhunyt a múlt esztendőben

L. Papp Lajos m. kir. csendőr őrsvezető Bajtársunk. A halál 87 éves korában ragadta el. Még életében meglátogattam pár évvel ezelőtt s jó barátság fűzött össze bennünket. Papp őrsvezető úr élete egy valóságos regény. Az 1900-as évek legelején került a m. kir. Csendőrséghez s részt vett testületünk felállítása után több évtizedig tartó szívós munkában, melynek eredménye lett a magyar közbiztonság megszilárdulása. Amerikai kivándorlását az okozta, hogy — ő is ember lévén — beleszeretett az őrs szakácsnőjébe. Mivel ez már akkor is szabályellenes volt, Papp őrsvezető kötelezőjének letelte után leszerelt és feleségül vette a fiatal, csinos szakácsnőt és kivándoroltak Amerikába. Kiváló csendőr szellemét bizonyítja, hogy csendőr szolgálati könyveinek nagy részét magával hozta és itt hosszú élete alatt mindig olvasgatta. Felesége már évekkel előbb meghalt. Váratlan halála után a könyvei egy részét ajándékba kaptam gyermekeiktől.” —Szinte meghatódva forgattuk a fenti könyveket, különösen az „Epizódok a csendőr szolgálati életből”, mely 1881 után 1905-ig szinte felöleli elbeszélésszerűen derék öreg bajtársaink küzdelmeit a betyárokkal, a fegyveres bandákkal. A könyv minden második oldala egy sírkő fényképe, mutatván a hősi halált halt csendőr nyughelyét, melyet az akkori bajtársi kegyelet emelt. Azt hiszem, L. Papp Lajos őrsvezető Bajtársunk hagyatéka nagyban megkönnyíti a kiadásra kerülő „Csendőr Történelem Könyv”-ünket. Adjon a magyarok Istene nyugodalmat neki az amerikai Nagytavak közt, emlékét megőrizzük. Horváth Béla bajtársunknak pedig hálásan köszönjük,

hogy ilyen kiváló forrásmunkákat szerzett közösségünk számára!

★

CSENDŐRZÁSZLÓK AZ EMIGRÁCIÓBAN.

A m. kir. Németországi Csendőrerők (a II. világháború vége felé nyugatra telepített csendőrkerület, melynek feladata volt a magyar menekültek közbiztonságának szolgálata német területen) zászlaja, mely Bayreuth-ban bombaszállítóktól megsérült és viszontagságos körülmények közt került 1947-ben MKCSBK Vezetőség elnökének őrzésébe, melyet Tölgyesy Győző vezérőrnagy úr még életében jóváhagyott. A torontói csoport a zászlóhoz díszes rúdat és csúcsot adományozott, a többi kanadai csoportjaink pedig elküldték zászlószalagjaikat emlékül.

A hamiltoni csoportunk (Ontario, Kanada) sajátkészítésű zászlaját 1953-ban szentelték fel, illetve áldották meg egyházaink lelkipásztorai és a zászló azóta is fődísz minden cső. megmozdulásnak Hamiltonban.

A volt komáromi m. kir. Csendőrsztyály zászlaját Ausztráliában őrzik bajtársaink, szintén ünnepélyes körülmények közt avatták Ausztrália csendőrszimbólumává.

Franciaországi csoportunk 1956-ban avatott sajátkészítésű csendőrzászlót és azóta is a franciaországi területvezető bajtársunk őrzi.

Sao Paulóban az idei csendőrnapi ünnepélyes külsőségek közt avatták fel emigráns csendőr szimbólummá a marcalii m. kir. Csendőr Szárnyparancsnokság zászlaját, melyet Kurucsi József szakv. bajtársunk mentett meg és ho-

zott magával Nyugatra. A következő számunkban erről az ünnepségről részletes tudósítást adunk.

Az emigráns m. kir. Csendőrség anyazászlaja nem vitás, Torontóban van. Kérjük összes csoportjainkat, hogy küldjenek idővel zászlószalagot a fenti csendőrzászlóhoz a kanadai csoportjaink példájához hasonlóan. A zászlószalagok legyenek 5 cm szélesek és 2x2 méter hosszúak, színeik igazodjanak lakóhelyük nemzeti színeire, a szalagokba hímezzenek bele az illető csoport, vagy szóróvany székhelyét, esetleg címerét. A szalagok elkészítési ára minimális és bármelyik derék csendőrsztyály örömmel megcsinálja. A MKCSBK Vezetőség a csendőr anyazászló szalagokkal díszített színes nagyított fényképét küldi el emlékül azoknak a csoportjainknak, kik a zászlószalagot eljuttatják hozzánk.

Pl. MKCSBK Csoport Chicago-i, Illinois, USA, vagy Venezuela-i Csendőr Bajtársak, 1965. vagy Roubaix-i MKCSBK csoport, 1951. stb., stb.

Felhívjuk zászlóőr Bajtársaink figyelmét, hogy a magyar nemzeti zászló használatakor minden alkalommal használják a befogadó ország nemzeti zászlóját is, mert egyrészt így kívánja a nemzetközi etika, másrészt a magyar lovaságiasság is. A főhelyen mindenkor a befogadó ország zászlaja szerepeljen.



PRO PATRIA.

A „Népi veszteségeink” beküldött adataiból vesszük a következőket:

Majoros István alezredes, kassai osztályparancsnok a Szovjetunióban hadifogságban meghalt.

Kürthy Sándor alhadnagy, a voronyezi hadifogolytáborban 1949-ben a kegyetlen szovjet örök kínzása következtében szívbénulásban meghalt.

Vukovary Kálmán g. alezredes, a kassai gh. főnöke Kazincbarcikán a büntető munkatáborban 1952-ben meghalt.

Kiss Aladár ezredes, a BM. 20. osztály beosztott törzstisztje, az ÁVH brutalitása következtében kapott idegösszeroppanásában 1951-ben a Mosonyi úti kislakban az emeletről leugrott és szörnyethalt.

Inczedy Gusztáv alezredes, a szegedi V. kerület beosztott törzstisztje, nem bírván a börtönben uralkodó kínzásokat, cellájában felakasztotta magát.

Kátay Pál András őrnagy, a kassai VIII. kerület beosztott törzstisztje, Pozsonyban, szovjet hadifogságban 1945-ben járványos betegségben meghalt.

Mártir Bajtársaink emlékét kegyelettel megőrizzük!
(Folytatjuk)

★

HALOTTAINK.

Somogyi Mihály ny. alezredes 1965. február 2-án sok lelki és testi szenvedés után Magyarországon meghalt.

Varga Sándor főtörzsrőrmester, volt répcelaki őrsparancsnok Sárváron 79 éves korában elhunyt.

Dr. Vértes Lajos g. alezredes és Lukács Lőrinc alezredes Magyarországon meghaltak.

Sokat szenvedett Bajtársaink emlékét kegyelettel megőrizzük!

Együttérzésünket küldjük dr. Balló István őrgy. Bajtársunknak Apósa halála alkalmából!

nemes Nagy László őrmester bajtársunk (Toronto) 1965. március 16-án feleségül vette Gordon Anna Mary-t Skóciából . . . Szívből gratulálunk!

CSENDŐR ROMÁNC.

Az 1956-os nemzeti felkelés vérbefojtása után kétszázezernél is több magyar menekült el a szülőhazából. Sokan tengerentúlra kerültek és egy szép kislányt Venezuelába vetett a sors . . . v. R. J. őrm bajtársunk szintén a menekültek felkarolásán fáradozott és megismerte személyesen is a magyar kislányt. János bajtársunk egy alkalommal a leány édesapja felől érdeklődött. A lány szégyenlősen lesütötte szemét és nem akart beszélni, hisz hazuról jött és nem ismerte a nyugati szabad világot. Végre megtört és halkán kimondta: — „Az én Édesapám egy m. kir. csendőr őrsparancsnok volt!” — János barátunk örömmel kiáltott fel: — „Én pedig m. kir. csendőr őrmester voltam otthon! Ezennel tisztelettel megkérem a kezét, legyen a feleségem!” — A leány pirulva boldogan kacagott fel . . . Azóta már régen megvolt az esküvő, a legnagyobb gyerek már iskolába jár, a csendőrasszony ura legnagyobb segítsége a közös üzletükben s a hírek szerint ismét Venezuela felé kering a golyamadár . . . Derék Bajtársainknak szívből gratulálunk!

HELYESBITÉS.

A Bajtársi Levél októberi számában hírt adtunk Gábor Péter ny. alezredes Bajtársunk haláláról. Most egyik tisztelője és volt alárendeltje közölte, hogy lófő lemhenyi Gábor Péter ny. ezredes, a m. kir. kassai VIII. Csendőrkerület

volt parancsnoka hunyt el. A téves és hiányos adatokért elnézést kérünk.

Több Bajtársunk arra hívta fel figyelmünket, hogy a Bajtársi Levélben túl sok a harcéri emlékezés. Nem csendőr olvasóink akaratlanul azt gondolják, hogy nekünk egyetlen gondunk az ellenséggel való harc volt a frontokon.

Kedves Bajtársak, mi elég jól tudjuk, hogy a m. kir. Csendőrség feladata a belső béke és közbiztonság fenntartása volt. Kizárólag feladatunkat nézve is tudjuk, hogy a m. kir. Csendőrség „megnyerte a háborút”, mert Magyarországon végig megmaradt a belső rend és a „Kun Béla és Szamuely Tibor-féle uralom” nem tudott a felszínre törni addig, míg az ellenség el nem foglalta hazánkat. Mégis azt kell írunk, hogy a háborúba már az ország területén a m. kir. Csendőrség is belesodródott és az a mérhetetlen, aránylagos magas veszteség, végül a m. kir. Csendőrség kommunista részről való feloszlatása és üldözése később, egy szabad és igazságos világban javunkra íródik a magyar nép által . . .

Jelen számunkban 3 közbiztonsági cikket hozunk és még több közbiztonsági cikket kérünk beküldeni!

A „Népi Veszteségeink” című összefűrésbe nem háborus veszteséget, bombázás áldozatait, hősi halottakat kérünk, hanem a háború után a kommunizmus uralma következtében életüket vesztett Bajtársak és más magyarok adatait kérjük!

Felhívjuk Bajtársaink figyelmét, hogy

mindenféle magyarnyelvű könyv beszerzéséért bizalommal forduljanak a FORUM BOOKS-hoz, P. O. Box 152, Islington, Ont., Canada, tulajdonosa: Iványi László, m. kir. Honvéd Ludovika Akadémiát végzett volt tüzér tiszt, az emigráció legrégebb és legnagyobb könyvkereskedője.

MAGYAR EMIGRÁNS HUMOR:

Hogy hívják manapság Nikitát? Budapesten: Hruscsov Márkus. (Márkus!), Moszkvában Nyergelj Szergely, Isztambulban: Nikita Szergejevics Isz-kiri. (F. E.)

A Bajtársi Levélben megjelenő hírek, cikkek, közlemények nem jelentenek katonai titkot, arra azonban ügyeljünk, hogy a B. L. ne kerüljön ellenségeink kezébe, akik azt ellenünk kihasználhatják!

Néhány Bajtársunk szóvátette, hogy a MKCSBK Vezetőség bemutatkozó körlevelében és a B. L. első és második számában nyilvánosan közreadott bajtársi üdvözlésünket a Hadak Utján nem hozta, melyet a MHBK felé küldtünk.

A Hadak Utján-tól a mulasztás pótlását kérjük!

A MKCSBK Vezetőség elnöke rendkívül szívélyes levelet kapott Zákó András vörögy úrtól, a MHBK központi vezetőjétől. A kanadai MHBK főcsoportvezetőség pedig körlevelében a következőket írta: — „Felkérem a csoportokat a MKCSBK-el örvendetesen kialakult testvéri viszony további elmélyítésére, afölötti éber őrködésére és az esetleges

ékveréssel kísérletezők kíméletlen leleplezésére. Közös rendezvények igen célszerűek lennének. Egyben felhívom a figyelmet a „Bajtársi Levél” című csendőrtájékoztatóra.” —

A helyes vezényszó: Uraim!

Czettel osztrák belügyminiszter elrendelte, hogy az eddig érvényben volt „Habt Acht!” („Vigyázz”) vezényszó helyett a „Meine Herren!” („Uraim!”) vezényszót kell használni a jövőben, ha csendőrségi előjáró egy szolgálati helyiségbe lép. A belügyminiszter szerint a szigorú katonás vezényszó a modern csendőrség tagjainál nem szükséges. Az osztrák csendőrség a jelenben polgári intézmény, ezért a vezényszó a jövőben: Uram!

Beküldte: B. J. szakv.

Fenti sorok megválaszolója 1964. nyarán Ausztriában járt és amilyen örömmel látta az osztrák csendőr kollégákat a mieinkhez hasonló színű egyenruhában és hasonló rendfokozatokkal, épp oly kirívó volt az osztrák csendőrök puha, álmos és katonátlan magatartása. A m. kir. Csendőrségnél a próbacsendőrtől felfelé mindenki úr volt, a katonai szervezés csak a Testület tekintélyét és erejét emelte. Bár még mindig hallanánk a harsogó vezényszót: „Vigyázz!”

Segélyezésre rászoruló magyarországi bajtársak címeit kérjük felkutatni és a Központnak beküldeni!

EMIGRÁNS OFFENZIVA.

Az Amerikai Magyar Szépmíves Céh első angolnyelvű könyve már megjelent.

Igaz örömmel olvastuk a könyvet, — „Erdély Nyugat fellegvára”. A tagok ki-elégítése után a fenti könyv 9.000 példányban eljut az Egyesült Államok és Kanada összes nyilvános könyvtárába.

A következő könyv: — „Kárpátalja, dárdahegy Nyugat felé” —, még ebben az évben megjelenik és szintén 9.000 példányban eljut a fenti összes könyvtárakba. Az emigráció ma a szellem erejével küzd a rabházért és a Kárpát-medence felszabadulásáért. A történelem eddigi legnagyobb magyar szellemi hadvezére: gróf Wass Albert professzor úr előtt tiszteleg az emigráns csendőr!

A MKCSBK Központ tudomására jutott, hogy a nyugatnémet kormány a legújabb időkben kártérítést fizet a volt szövetségesek tagjainak is, ha azok német katonai intézkedés folytán anyagi kárt szenvedtek és azt igazolni tudják. Kártérítés igényelhető bútorok elkobzásáért, a német katonaság által elrekvirált élelmiszerkészletekért, állatállományért stb. (Ilyen eset a kárpátaljai csendőrönöket sorsa pl., mikor a Kis-Alföldre útbaindított csendőrszerelvényt a német katonai pályaudvarparancsnokság Kassán észak felé irányította, a vonat elhagyta az ország területét és a Keleti tenger partján állt meg.) A kártérítés kérvényezése egyéni, határidőhöz kötve nincs. Érdekelt bajtársaink igényekkel forduljanak a német követségekhez, vagy konzulátusokhoz, vagy közvetlenül AUSGLEISCHAMT, BREMEN, WEST GERMANY címre és kérjenek kérvény őrületet. A MKCSBK Központ senkinek segíteni nem tud,

mert a kérvényezés és ügymenet szigorúan egyéni. A leveleket németül kell írni, vagy ügyvéd útján kell az igényeket beadni.

Kérjük Bajtársainkat, hogy küldjenek a Bajtársi Levél címére régi, tiszta és éles csendőr fényképeket! Ezzel célunk a csendőrfényképek közkinccsé tétele újságunk hasábjain, másrészt a kiadásra kerülő csendőr történelemkönyv számára illusztrációt adni. A fényképeket a klissék elkészítése után mindenképp visszaküldjük.

HAMILTONI KARÁCSONY.

Urunk születésének 1964-ik évfordulóján Hamilton éghajlata Húsvétot játszott . . . Karácsony Evangéliumának szent igéi zuhogó esőben hangzottak el a város magyar templomaiban . . . Harmadnapján megérkezett a fagy és régi magyar Karácsonyok hangulata tért vissza . . . Mint minden évben, úgy az idén is a hamiltoni csendőr bajtársak összegyűltek egyik bajtársuk lakásán, már szinte tradicionálisan közös karácsonyestére . . . Hamilton nem olyan „átlagos” MKCSBK csoport székhely. Itt több, mint 10 éve legalább féltucat csendőr bajtársunk a hamiltoni magyarság bizalmából egyházi tisztségviselő; van köztük rk. világi elnök, ref. egyházigazdónok, jónéhány egyháztanácstag és presbiter! . . . Mind ismerik és értik a Bibliát, nem csoda, hogy így a legszebb karácsonyi ígéretek is elhangzik ilyenkor . . . A vallási hovatartozás — mint otthon volt —, itt se befolyásolja a legmélyebb bajtársi érzést . . . Az áhitat elhangzása után pedig boldog és bé-

kés ünnepi hangulatban töltik az estét és megbeszélésre kerül a világ minden részéről érkező bajtársi hír, a házigazda és neje, a legderekből csendőrszorongás pedig vendégül látja a megjelent bajtársakat és hozzátartozóit. Mint egy szép nagy család, úgy ülnek egymás mellett, a világvihar által a földgolyó másik oldalára dobott derék magyarok . . .

CSENDŐR CSALÁDFA.

„Az ezeréves törzskopott diófa gyökerei messzire nyúlnak. Ime egy nagyszerű példa:

— „Testvérbátyám: Jegenyés György m. kir. csendőr törzsrőmester jelenleg 75 éves, Magyarországon él.

Utána én magam: Jegenyés Pál m. kir. csendőr főtörzsrőmester következem, élek az Isten jóvoltából.

Nősülési engedélyemet néhai vitéz Temesvári Endre vezérőrnagy úr, akkor mint őrnagy vizsgálta ki.

Kovács Elek m. kir. csendőr járásőrmester lányát vettem feleségül.

Esküvőnkön tanúk voltak: Valuk Lipót m. kir. csendőr alhadnagy és Sánta János m. kir. csendőr tiszthelyettes . . .

Az esketést végző lelkész: Kutassy Károly, volt tatabányai m. kir. csendőr őrsparancsnok fia volt.

Leányom Némethy József m. kir. csendőr őrmesterhez ment feleségül.”

Végül (a szerk. megjegyzése) megérkeztek a csendőr unokák is . . .

Ha valaki az emigrációs életünkben ilyen családfát, vagy eggyel több ágat fel tud mutatni, annak meleg bajtársi szeretettel szorítja meg kezét:

Jegenyés Pál

A Jegenyés családnak szívből gratulálunk!

TESTVÉRI KÖSZÖNTŐ.

„Ezúton köszöntöm a m. kir. rendőrség szolgálata részéről, a rendőrbajtársak nevében, együttérző bajtársi szívvvel a csendőrnapon, csendőrbajtársakat. Még élénken emlékezem az utolsó csendőrnapi magyar földön, az utolsó m. kir. belügyminiszter székhelyén. Húsz éve már ennek. De a m. kir. csendőrség a két évtizedes hazátlanságban is megmaradt, törtetlenül, aminek az is bizonyítéka, hogy a számkivetettség 20-ik évében is összegyűlnek még a csendőrbajtársak, a m. kir. csendőrség hagyományos napján.

A csendőrnapi bizonyágtétel arról, hogy a minden tisztességes hazánkfia által becsült és szeretett magyar csendőr ma is és továbbra is létezik, a régi szellemenben, elvhűségben.

A csendőrnapi alkalmából minden zrínyisisakos tiszteletadást teljesítve kegyelettel adózik a hősi és mártírhaltalt halt kakastollasok példát mutató emlékének.

Adjon a csendőrnapi kitartást és erőt a további küzdelemhez, közös szent célunkért, a független, szabad történelmi Magyarorszáért.

dr. vitéz Gántay Béla
m. kir. rendőrnagy”

Az emigráns csendőrök hálásan köszönik a „Zrínyisisakos bajtársak” jókívánságait!

Friessner német vezérezredes, a hajdani déli arcvonal parancsnoka egy németországi MHBK-s ünnepségen kijelentette, hogy — „Ha még 10—20.000

magyar csendőröm lett volna 1944-ben, megnyerem a magyarországi háborút.”
(Hídfő, 1965. február)

★

Szívből gratulálunk Horváth Béla törm., welland—port colbornei csoportvezető Bajtársunknak abból az alkalomból, hogy a Magyar Egytemi Tanszék javára rendezett gyűjtésen egyéni szorgalmával sokszáz dollárt gyűjtött! Béla, munkádért a MKCSBK Vezetőség tiszteleg! Jóleső örömmel állapítjuk meg, hogy a magyar tanszék megvalósításáért indított MHBK gyűjtésből torontói és wellandi csoportjaink az átlagot meghaladva eredményesen vették ki részüket. — „Ismét megtettük, amit megkövetelt a Haza!” — ★

Csendőrserleg Torontóban. 1962-ben, a csendőrnapi ünnepi vacsorán Nagytiszteletű dr. Pokoly László ref. lelkész, a Johannita Rend lovagja tette a kezdeményezést, hogy a példásan összetartó és az emigráns magyar életben szinte vezérszerepet vívó torontói MKCSBK csoport munkájának megörökítésére ezüst serleget alapítson. A serlegalapra azonnal letett 10 dollárt, amit a következő áldozatos Bajtársaink követtek: F. F. őrgy \$3.00, R. J. főtörm \$10.00, v. Cs. I. törm \$10.00, K. K. őrm \$5.00, n. N. L. őrm \$10.00.

Az 1963-as csendőrnapi vacsorán már ott díszelgett a félméternél is magasabb ragyogó ezüst serleg, egyik oldalán a csoport alakulásának évszáma: 1949. és a csoport teljes neve, a másik oldalán a Bajtársi Levél címoldaláról jólismert csendőr szobor és a MKCSBK jelvénye, vitéz baranchi Tamáska Endre szds bajtársunk, csendőrművészünk kiváló mun-

kája, mely kifejezi a m. kir. Csendőrség múltját és jelenét, a ragyogó serleg pedig hitet ad a jövő feláldozásához is . . . A legújabb csendőreklerek szemlélésekor önkéntelenül Attila szikrázó kardja jelenik meg lelki szemünkben s halljuk az üzenetet: — „Bajtársak, feláldozunk!” — ★

Központi lapunkra, a „Bajtársi Levélre” a következő adományok folytak be 1965. március 20-ig: v. T. L. ezds \$1.33, B. S. szds \$5.00, i. T. I. \$5.35, L. L. \$5.20, özv. B. A.-né \$5.00, K. K. őrgy \$2.00, Sz. B. őrm \$3.21, v. S. J. ezds \$5.35, B. J. szakv \$2.00, S. Gy. törm \$2.14, v. H. J. ezds \$2.00, v. Sz. L. ezds \$8.85, Nyugat-Ausztrália-i csoport \$11.92, Melbourne-i csoport \$23.76, T. D. ezds \$2.99, dr. B. K. szds \$2.70, X. X. szds \$2.47, K. Gy. fhdgy \$5.35, F. L. szakv \$5.00, Sydney-i csoport \$47.80 v. T. P. L. alez \$2.00, dr. B. I. őrgy \$5.35, B. S. ezds \$5.00, v. Cs. E. szds \$4.00, U. P. főtörm \$5.35, F. F. őrgy \$5.83, N. J. alez \$5.00, v. A. Z. ezds \$1.07, T. E. alez \$2.14, v. K. Á. alez \$5.00, v. R. J. őrm \$5.35, perselygyűjtés a torontói csobálon és cső. napon: \$50.59, v. A. K. ezds \$4.04, v. T. B. v. törm \$5.00, V. S. őrm \$5.00, F. J. alhdgy \$10.60, Angliai csoport \$66.05, v. A. Z. ezds \$1.08, Cs. B. ezds \$1.08, Nem Brunswick-i csoport \$91.33, B. J. őrm \$2.15, N. J. alhdgy \$3.21, Calgary-i csoport \$40.00, Adelaide-i csoport \$26.28, T. D. alez \$2.99, v. M. L. őrgy \$2.16, K. K. ezds \$3.00.

A Központi segélyalapra a következő adományokat kaptuk:

K. F. törm \$2.99, Nyugat-Ausztrália-i csoport \$11.92, Melbourne-i csoport \$23.75.

v. A. Z. ezds \$3.24, Adelaide-i csoport \$26.28.

A „Küldöttség” alapjára a következők küldték be adományukat:

v. R. J. őrm \$26.75, K. G. fhdgy \$26.78, T. Z. zls \$10.00, M. B. törm \$25.00, K. Gy. ezds \$6.00, Sz. L. alez \$6.00, F. F. őrgy \$25.00, T. D. alez \$3.00, B. J. szakv \$5.35, Cs. J. szakv \$5.00, G. Zs. I. őrm \$26.78.

A MKCSBK Vezetőség hálás elismeréssel tiszteleg a fenti áldozatos Bajtársakért! 6 hónapos működésünk során a bajtársi áldozatkészség anyagiakban elérte a \$2,500.00-t! Köszönjük Bajtársak, a magyarok Istene áldjon meg érte!

Csak így tovább! Ha ez az áldozatkészség a továbbiakban is megmarad, elérjük célunkat: a Bajtársi Levél meg tud jelenni minden két hónapban dupla számban, segíteni tudjuk rászoruló Bajtársainkat Európában és a szülőhazában, elérjük a „Küldöttség” előirányzott összegét, egyszóval érdemes volt dolgozunk, Bajtársaink az emigrációban is megtették, amit megkövetelt a Haza!

A sok derék Bajtársunk közül következő példaképpen kiemeljük Török Deleczredes úr nevét, ki szerény kórházkeresetéből minden hónapban 1 angol fontot (kb. \$3.00) juttat el a Bajtársi Levélre, de emellett áldoz a segély és küldöttségi alapra is! Köszönjük Aleczredes Ur, a MKCSBK Vezetőség tiszteleg!

Hol lenne már a MKCSBK, ha mindenki ily áldozatos szívvel cselekedne!

★

A MKCSBK Vezetőség már félezer levelet kapott működése első félévében. Minden levelet megválaszoltunk s a jö-

vőben is megválaszolunk. Az 500 levél tele volt biztatásokkal, megértéssel. Csak egy levél volt támadó, igazságtalan és rosszindulatú, de ezt is megválaszoltuk, mert a levél küldője idegen befolyás alatt írta s maga sem tudta, mit cselekszik. Csepp a tengerben, mely feloldódik!

★

A lakásváltozásokat kérjük közölni! A Bajtársi Levél kiadója nem felel az elkalódott lapokért! A címváltozásokat azonnal helyesbítjük!

★

Az 1965-ös Csendőrnapi Európatól Ausztráliáig mindenütt megtartották bajtársaink. A következő helyekről kaptunk tudósítást: Németország, Anglia, Franciaország, Cleveland, Toronto, New Brunswick, Montreal, Calgary, Sao Paulo, Chicago, Perth, Adelaide (utóbbi kettő Ausztrália). Még néhány csoportunk adós a beszámolóval. Ezeket is bevárjuk és a következő számunkban részletes közlést adunk az 1965-ös csendőrnapi napokról.

★

Bajtárs! Bízz a MKCSBK Vezetőségében, melynek 8 tagja önzetlenül végzi Világszervezetünk nyilvántartási, tájékoztatói és segélyügyi szolgálatát és összefogva más nagy nemzeti emigráns szervezeteinkkel, szülőhazánk felszabadulását óhajtja elősegíteni!

★

Bajtársainknak, Hozzá tartozóinknak a vasfüggönyön innen és túl boldog húsvéti ünnepeket és magyar feltámadást kíván

a MKCSBK Központ és a Bajtársi Levél

Távoli emigráns fények

Bajtárs! A Magyar Szent Korona emigrációban van Veled!

Él Burg Kastl, az egyetlen magyar humanista gimnázium, mely százával ontja évente a jövő magyar szellemi harc fegyverhordozóit!

Felállt a Magyar Egyetemi Tanszék Montrealban a múlt ősszel. Az innen kikerülő ifjúságunk előtt nyitva az út az Egyesült Államok és Kanada legmagasabb állami állásáig!

A harcmodor megváltozott, ma angolnyelvű könyveink és képzett ifjúságunk a harcosok!

Mi emigráns csendőrök minden erőnkkel támogatjuk a harcot!

Bajtárs, az idő körmünkre égett, cselekednünk kell.

Nyisd meg a hazátlanságban elfásult jó szívedet! Ma a Te anyagi áldozatod a fegyver Magyarorszáért!

Lépj be tagnak az Amerikai Magyar Szépmíves Céh-be.

Küldd rendszeresen adományodat a mi érdekeinket szolgáló lapunkra: a Bajtársi Levél-re.

Küldj rendszeres adományt a központi segélyalapra, hazai szenvedő Bajtársaink és árváink könnyeit töröld le veled.

Küldd be 25 dolláros adományodat, hogy készen legyünk, ha üt az óra!

Emigráns közösséged címe:

„MKCSBK” Hungarian Veterans,
P. O. Box 65, *Islington*, Ontario, Canada.

HIVEN — BECSÜLETTEL — VITÉZÜL



MINDHALÁIG!

AZ MKCSBK

ontariói (kanadai) csoportjai hatósági működési engedéllyel rendelkeznek.

A működési engedély (charter) kelte: 1962. szeptember 27.

Az engedélyt kiadta: Province of Ontario, Hon. John Yaremko, minister of citizenship, provincial secretary.

Angol hivatalos megnevezésünk: „Royal Hungarian Gendarmerie Veterans' Benevolent Association”.

Bejegyzés: November 12, 1962. No. 10, Libér 1163, Province of Ontario.

Feladataink:

Anyagilag segíteni rászoruló tagjainkat, azok családját adományokkal, gyűjtéssel, kölcsönrel.

Előadások, ünnepélyek (csendőrnapiak) rendezésével anyagi alapot létesíteni, ebből az alpból támogatni a rászoruló öreg, rokkant, munkanélküli bajtársainkat, azok hozzátartozóit, az özvegyeket, árvákat. Munkába juttatásban segíteni bajtársainkat.

Ápolni a szolgálati ideálokat s kegyelettel megőrizni emlékét a m. kir. Csendőrség azon volt tagjainak, akik a törvény és a rend szolgálatában és az ország védelmében életüket adták a Hazáért.

A Közösség tagjai 95%-ban a volt m. kir. Csendőrség hivatásos tagjaiból áll, 5% pedig a céljainkkal egyetértő csendőrbarát, tartalékos csendőr bajtársainkból.

★

A BAJTÁRSI LEVÉL a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösségnek, mint tagszervezetnek központi tájékoztatója. Az MKCSBK alakulási éve: 1949.

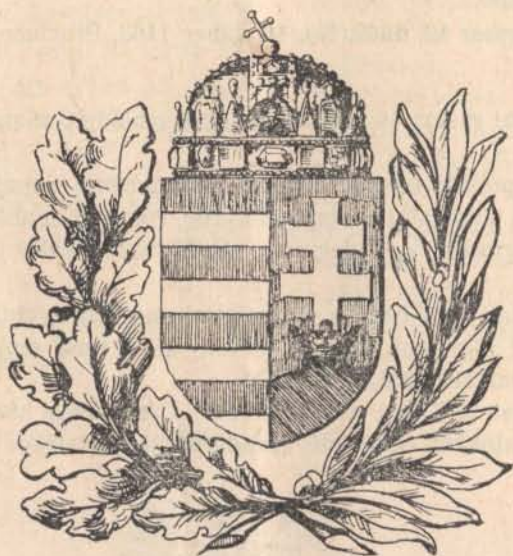
KIADJA a MKCSBK Vezetőség. SZERKESZTI a Szerkesztő és Sajtó Bizottság. Minden cikkért, közleményért szerzője felelős.

★

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Postafiókunkat egyházaink ajánlása után a kanadai postaügyi minisztérium (Ottawa) hivatalosan bejegyezte.

Bajtárs, bízz a MKCSBK Vezetőségében, mely személytelenül és önzetlenül intézi világszervezetünk tájékoztató, nyilvántartási és segélyügyi szolgálatát.



Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Ámen.